

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 85 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanja vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta štev. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za franciškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8 ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glav.
K 503-575-98

Za nalaganje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih zadruženikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskompirajo.

MARLIN TRG

Dr. Ivan Šusteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40 — 45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16.— 1a. 1a ostanki po K 18.— obstoječi iz flanele za bluze in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljne prevleke, blaga za predpasnike, beloga platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6 — 15 m dolgi pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju tkalnice platna Karl Kohn, Nachod štev. 23. — Na željo pošljem vzorce od vseh svojih izdelkov zastoj in franko.

Pod ceno!
Prodajam 2000 kosov močnih **posteljnih odej** radi opustitve izdelovanja!!! Komad 125 cm×200 cm samo K 2-40, komad posebno težke 1000 gr. K 3-20, komad potne odeje zelo fine 140×200 cm K 4-90, 40 m kanefasa za posteljne preproge K 17.—, 40—45 m ostankov blaga K 17.—, 6 kosov platnenih rjuh 150×220 cm = 12 m K 13.—, Vzorce lanenega in bombažastega blaga pošilja franko

tkalnica JOSIP SOUČEK, Nachod, (Češko).

Pošilja se franko in po povzetju.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
 priporočata svojo največjo zalogo
 zgotovljenih oblek za go-
 spode, dečke in otroke in
 novosti v konfekciji za
 :: :: dame. :: ::

187 (12)

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake; do 20 m dolge, po povzetju.

20 m flanela K 7 20. 30 m flanela za srajce K 12. —, 20 metrov ostanok barhenta K 8 40. 30 metrov flanela za bluze K 14. —, 20 m ostanok barhenta la K 10. —, 30 metrov boljšega barhenta la K 18. —, 30 m kretona za srajce K 12. —, 20 metrov oksforda za srajce K 12. —, 20 metrov kanafasa 3/4 šir. K 8 80. —, 20 m kanafasa 3/4 šir. la K 9 20. 20 m platn kanafasa, 120 cm širokega, rdečega, K 16. —, 15 m lep. perilnega barhenta ovoj (bala) samo K 11 50. 10 m šifona la K 14. —, 12 m platna za brisače K 4 60. 9 m fustiana za moške hlače K 9. —, 9 metrov žameta la K 17. —, 8 m voln blaga za celo obleko K 11. —, Lepa preproga za tla 1 m K — 90. 10 komadov predpasnik in krila, lepo živano, samo K 14. —

Pišite po vzorce blaga iz tkalnice.

Tkalnica OSWALD BELBEK, Toplice Belohrad, Češko

Najstarejša slovenska tvrdka te stroke.

Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
 Ljubljana, Wolfova ul. 4

Boli lajšajoče, hladilno, zdravljenje pospešujoče

Praško domače mazilo

iz lekarne B. Fragner-ja Praga

Dobi se v vseh lekarnah

Pristno le po 70 vin. in s to
 varstveno znamko.

3079a

Bogata zaloga 186 (13)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
 Dunajska cesta 17.

3200

Bukovi in topolovi hlodi

v dolžini 1 1/2, in močni 30 cm in več v vsaki množini
se kupijo. Ponudbe s ceno od bližnje želez-
 niške postaje proti takojšnjemu plačilu na **S. M. Rū-**
bnar, veletrgovina z lesom, Dunaj 11/2, Kaiser Josefstr. 39.

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmida znenemito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhotu, teženje iz ušes,
 žumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano.
 Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi.

Dobiva se samo v lekarni pri „**Črnem orlu**“ na Novem
 trgu v Celovcu. 1984 7-1

Ceno Posteljino Perje

1 kg sivega skubljenega perja K 2; polbelega K 2 80, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštno prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-blaga

1 pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 18, s polpuhom K 20, s puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16, vzglavnica K 3, 350, 4. — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica 90x70 ali 90x90 cm K 4 50, 5. —, 5 50. Spod. pernica iz gradla 180x116 cm K 13, 12; Razpošilja proti povzetju poštno prosto pri naročilu od 10 K dalje. **M. Berger v Došenici št. 1093, Češki les.** Za neugajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o žimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugim posteljnem blagu zastojni in poštno prosto.

Mesečni koledar za februar 1911.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 Sreda	Ignacij, škof-mučenec	Ljublj. frančiškani	Šol. s. v. Celju	3. Blažev blagoslov, ki ga lahko deli vsak duhovnik.
2 Četrtek	Darov gospod. (Svečnica)	Vrabcé	Petrovče	
3 Petek	Blaž, škof	Ambrus	Žalec	
4 Sobota	Andrej Korzinski, škof	Begunje p. Cirk.		
5 Ned.	5. p. R. G. Agata, dev.-muč.	Koroška Bela	Gotovlje	
6 Ponedelj.	Doroteja, d. m.; Anastazija m.	Sela p. Šumbregu	Teharje	
7 Torek	Romuaid, opat,	Rieg		
8 Sreda	Juvencij, škof	Hotedršica	Grize	
9 Četrtek	Apolonija, dev.-muč.	Mirna		
10 Petek	Skolastika, devica	Ljublj. Lichtent.	Sv. Pet. v S. dol.	
11 Sobota	Prikszovanje D. M. v Lurdu.	Trstenik	Galicija	
12 Ned.	1. Predpepelnična	Žabnica	Polzela	
13 Ponedelj.	Katarina Ričl, dev.	Hotič		
14 Torek	Molitev N. G. J. K. na Oljski gori	Rádovica	Kozje	
15 Sreda	Valentin, muč.	Bela Cerkev		
16 Četrtek	Favstin in Jovita, muč.	Zalilog	Sv. Peter pod	
17 Petek	Julijana, devica-mučenica	Zavrač	sv. Gorami	
18 Sobota	Donat in tovariši, mučenci	Spod. Idrija	Podsreda	
19 Ned.	2. predp. Julijan, spokornik	Duplje	Podsreda	
20 Pond.	Elevterij, škof-mučenec	Leše		
21 Torek	Spomin trpljenja N. G. J. K.; Eleonora, kraljica	Banjaloka	Podčetrtek	
22 Sreda	Stol sv. Petra v Antiohiji	Št. Vid p. Brdu	Sv. Vid pri	
23 Četrtek	Peter Damijan, škof	Kolovrat	Planini	
24 Petek	Matija, apostol	Vavtavas	Sv. Marjeta	
25 Sobota	Valburga, opatinja	Trnovo, redovnice	Olimje	
26 Ned.	3. predp. Marjeta Kortonska	Slap	Dobje	
27 Ponedelj.	Leander, škof	Razdrto	Pilštajn	
28 Torek	Roman, opat. (Pust)	Preloka		

Odpustki mesca febr. 1911.

1. Sreda. Bl. Andrej de Komitibus. Udom tretjega reda popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

2. Četrtek. Svečnica. I. v mesecu: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevno za današnji praznik; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjevi škapulir; onim, ki nosijo beli škapulir; v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobodjenje sužnjem; f) udom Marijine družbe; g) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini. Tretjerednikom vesoljna odveza.

3. Petek. I. v mesecu. Sv. Blaž. Bl. Odo-rik. Popolni odpustek: a) udom tretjega reda, kakor 1. dan tega meseca; b) vsem vernikom.

ki gredo k spovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo na namen sv. očeta; c) udom bratovščine presv. Srca pod navadnimi pogoji, danes ali pa v nedeljo.

5. Nedelja. I. v mesecu. Sv. Peter Krst. in tov. Udom tretjega reda popolni odpustek, kakor 1. t. m. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje, v bratovski ali farni cerkvi; c) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo o dobrotljivosti presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udom bratovščine presv. Srca Jezusovega proti navadnim pogojem.

8. Sreda. Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobodjenje sužnjem.

11. Sobota. Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popolni odpustek v bratovščini žalostne Matere božje s črnim škapulirjem, v bratovski ali farni cerkvi.

19. Nedelja. Sv. Konrad iz Piacencije. Udom tretjega reda popolni odpustek, kakor 1. dan tega meseca.

Največja rana na telesu katoliške Cerkve.

II.

Največja rana na telesu katoliške Cerkve v sedanjem času — smo dognali zadnjič — je velikanski odpad od Boga zlasti med izobraženci, razkristjanjenje mest, nevera in ž njo združeni нравni propad po mestih, brezboštvo, moderno poganstvo, ki se je naselilo po teh središčih moderne kulture.

Ta žalostna prikazen mora vsakega dobrega in skrbnega krščanskega človeka napolniti z žalostjo in skrbjo. Še z večjo skrbjo pa, ako gleda v prihodnost, kajti pogled v prihodnost nam v tem oziru ne obeta nič dobrega. Mesta namreč rastejo s strahotno naglico, tovarne vstajajo iz tal vsak dan nove, industrija se množi; ljudje lete k tovarnam in v mesta, kmečko delo, kmečko, preprosto, pa po večini še krščansko življenje se vedno bolj opušča. In dokler se bo ta proces vršil, bo šlo versko življenje le še bolj navzdol. Tam, kjer je na kupu veliko ljudi, se vselej razvije in razpase нравna sprijenost in kot posledica te sprijenosti nevera sama.

Mesta, pravimo, naraščajo s silovito naglico. Če pomislimo, da ima London danes že nad 7 milijonov prebivavcev, torej vsaj štirikrat toliko, kakor je vseh

Slovencev, pred tridesetimi leti pa jih je imel le tri milijone, se moramo nehote vprašati, kam bo to prišlo? Dunaj je zrasel v 25 letih za en milijon prebivavcev. Kakšen bo v prihodnjih 25, 100, 500 letih? Nikar ne recimo, da nas Dunaj in London, Berlin in Pariz nič ne brigajo, saj niso pri nas! Vpliv velikih mest se čuti, in pa močno čuti tudi pri nas. Nesnaga iz teh središč nele moderne kulture, ampak tudi moderne pokvarjenosti se razliva po celem (civiliziranem) svetu. Do zadnje gorske kočice sega pluskanje valov, ki jih vzdigajo ta morja hiš. — In v manjši meri se godi to tudi pri nas, kar po največjih mestih. V 20 letih (od 1880 do 1900) je v Avstriji po mestih poskočilo prebivalstvo za 56 odstotkov, na deželi pa samo za 5. Leta 1880 je v Avstriji živelo še 61 odstotkov ljudi na deželi, leta 1900 pa samo še 51 odstotkov. V Nemčiji je to razmerje za deželo še neugodnejše. Tam prebivalstvo na deželi nele ne raste sorazmerno s prebivalstvom po mestih, ampak celo nazaduje. V 25 letih (1870 do 1895) je po mestih naraslo ljudi za 10½ milijona, na deželi pa upadlo za pol milijona. Tam prebiva že sploh več ljudi po mestih, kakor na deželi.

Tudi naša mesta: Ljubljana, Trst, Gorica, Celovec, Beljak, Maribor, Celje, Reka, Zagreb itd. rastejo hitro. Koliko se zida novih hiš vsako leto! Kakšna je Ljubljana danes mimo Ljubljanec pred 50 leti! Na eni strani nas sicer veseli lepi razvitek teh mest. Posebno na Ljubljano, kot središče Slovencev, smo ponosni, če je lepa in se vedno lepša. A na drugi strani nam mora to vzbujati skrb. Čim večja mesta, tem več slabih kristjanov, modernih poganov.

Tega toka ne bomo ustavili. Sicer velja vsem in vsakemu: Če ti ni sile, ne hodi od doma! Povsod dobro, doma najboljše! — A četudi odsvetujemo nepotrebno in lahkomišelnost letanje od doma, preprečili ga popolnoma ne bomo.

Zato velja z danimi razmerami računati, in te razmere, kolikor je v naši moči, tako urediti, da bo kar najmanj škode za vero, cerkev in duše. Mi hočemo tukaj samo par stvari omeniti in priporočiti. Ko bi se hoteli nadrobno v to vprašanje spuščati, naraste cela knjiga. Tako knjigo je napisal v nemškem jeziku profesor na dunajskem vseučilišču Henrik Swoboda z naslovom: Großstadtseelsorge (Dušno pastirovanje po velikih mestih). Preiskaval je cerkvene razmere skoro po vseh velikih mestih Srednje Evrope in napisal svoje poizvedbe.

1. Skrbeti je treba, da z naraščajočimi mesti vred rastejo tudi cerkve in župnije. Mestni človek hoče imeti cerkev blizu, če ne, ne gre noter. Četrť ure mu je že predaleč. To tudi razmere zahtevajo. Na kmetih je drugače. Kmečki človek ima nedeljo prosto; cela je njegova. Mestni večkrat komaj vjame eno tiho sv. mašo, služba ga zadržuje: poštni, železniški, tovarniški, trgovski uslužbenci, brivci, mesarji, peki itd., itd. — kako hitro mora smukniti, ako jo hoče dobiti. Če petkrat ne more iti, šestič morda že ne čuti več potrebe in dolžnosti, da bi šel. Zato se mora ljudem pot v cerkev kar moč olaj-

šati in zblížati. Da je tako slabo po mestih, temu je mnogo krivo pomanjkanje cerkvâ in župnij. Mesta so rasla, cerkve pa ne; ljudje niso mogli noter in so se cerkvam popolnoma odtujili. Na Dunaju se natančno zasleduje: kjer manj cerkvâ, tam več socialdemokratov. Pa tudi župnije morajo biti. Pomislite: Taka župnija kakor sv. Antona novega v Trstu! Prej je štela menda blizu 80.000 duš; zdaj, ko so ustanovili novo sv. Vincencija, jih šteje še vedno 50.000 — več kakor katerekoli dekanija na deželi. Kje je mogoče za toliko duš zadostno poskrbeti? Veliko je bolje na Viču pri Ljubljani, odkar imajo svojo novo cerkev in župnijo in dušne pastirje v svoji sredi! Da bi le že kaj kmalu to tudi v Šiški bilo! — Torej pri naraščanju mest za nove cerkve in župnije skrbeti, to je ena prvih skrbi.

2. Skrbeti za ljudi, ki pridejo z dežele v mesto, da se ne zgube. Mesta dobivajo vedno nov pritok z dežele. To je deloma tudi potrebno. In mnogi izmed teh so prav dobri. A koliko se jih zgubi! Ko bi jih takoj prvi trenutek, ko v mesto pridejo, prijeli in v dobro družbo spravili, bi se ne bili zgubili; ker se to ni zgodilo, so zašli v tabor sovražnikov božjih. Na milijone je takih. Kar je zamujeno, je zamujeno. Kar še ni zamujeno, naj bi se vsaj zdaj zgodilo. »Bogoljub« je o tem že pisal, kako in kaj bi se tu delalo. Danes se zopet ne utegnemo v to podrobneje spuščati, ker to zahteva zopet cele razprave. Razpravljali pa bomo o priliki o tem še. To je ena silno važna točka modernega dušebrižništva. — Nobeni starši naj bi ne dali v mesto in sploh v tujino sina ali hčer, ne da bi mu zagotovili dobro stanovanje in dobro družbo. Po vseh mestih pa bi se morale vpeljati naprave, kamor bi se priseljenci oziroma njih domači obračali za svet v tej zadevi. Krščanska društva in Marijine družbe imajo tukaj veliko apostolsko nalogo.

3. Oni, ki so po mestih Bogu zvesti ostali, naj bi se odli-

kovali s posebno gorečnostjo! Zakaj? Zato ker mnogi, premnogi Bogu hrbet obrnejo, se mu popolnoma izneverijo, ga celo zaničujejo in preganjajo, naj bi drugi Boga za to žaljenje odškodovali s toliko večjo zvestobo, vdanostjo, ljubeznijo. To se deloma tudi godi. Ravno v mestih imamo zopet med splošno popačenostjo mnogo dobrih, vzornih kristjanov. — In na to naj bi se le še bolj delalo! Spričo tolikega zanemarjanja verskih dolžnosti, spričo toliko

žaljenja, ki se Bogu zlasti po mestih prizadeva, naj bi se dobri prav posebno skupaj vzeli, se krepko organizirali, zbirali, navduševali za dobro, da nekoliko odtehtajo grehe in zanemarjenost bogopozabljenec. Vsi tako: priprosti in izobraženci! In ker so zlasti izobraženci ali inteligenca po večini Bogu odtujeni, zato je treba, da je katoliška inteligenca, kolikor je je, res pristno katoliška, po prepričanju in življenju. Pa o tem prihodnjič kaj več.

Jezus.

Za praznik Jezusovega imena.

Ime najsvetejše, ime prečastito,
zaupljivo zemski Te kliče otrok.
Sladko ime Jezus, ime plemenito,
proslavlja te zemlja in nebni obok.

Pred Taboj, o Jezus, izginja temota,
ker luči si večne neskončni odsvit;
le Ti razsvetljuješ nam zemeljska pota,
Ti večnega Solнца žareči si svit.

Ti solnce pravice, Ti kralj veličastva,
predober si onim, ki k Tebi hité,
odpiraš jim večne zaklade bogastva,
razkrivaš dobrotljivo svoje srcé.

Prihodnjost neznana je Tebi razkrita,
neskončno mogočna je tvoja oblast,
vsa skrivna dejanja so Tebi očita,
pred tabo ničeva posvetna je čast.

Pravične z darovi bogato plačuješ,
jim večna plačila dobrotno deliš;
hudobne pa z ognjem peklenskim kaznuješ
zemljanom kot solnce resnice žariš.

Napolnjena zemlja vsa s tvojo je slavo,
na nebesu zvezde se Tebi žaré,
Ti kažeš jim pota v ozračno širjavo,
Ti vodiš premodro tečaje zemljé.

Vsi krogi narave in sila viharja
Te v zvokih turobnih skrivnostno slavi.
vse sinje višine in jutranja zarja
na jasnem obzorju se Tebi svetli.

In v gromu grozečem slovesno odmeva
in bliski oznanjajo Tvoje imé,
vse himne izbrane, ki zemlja jih peva,
se v večno molitev Ti, Jezus, glasé.

Ljubitelj človeštva, začetnik življenja,
neskončna ljubezen, dobrota si nam;
poroštvo prihodnjega daješ vstajenja,
kjer naše plačilo boš, Jezus, Ti sam.

J. U. Limbarski.

PRESVETO REŠIJE TELO.

Prvo sv. obhajilo o božiču.

Dopis s Prema.

»Gospod, ali bo v četrtek izpraševanje? Ali bomo šli o božiču k sv. obhajilu?« S temi vprašanji so me pokorili moji mali čmrli vse ure krščanskega nauka, ker sem jim v začetku šole oznanil voljo svetega očeta glede svetega obhajila malih. In ker se mi je zdelo, da sem bil koncem šolskega leta z nekaterimi prestrog in jih nisem pustil k svetemu obhajilu, sem pridejal: »Če boste prav pridni, boste pa šli za božič.«

Da pa strogost koncem leta ni bila janzenistovska, omenim, da je bila najmlajša obhajanka stara osem let. In skušnija zadnjih let mi potrjuje: čem mlajše sem pustil, tem bolj pridno prejemajo potem svete zakramente in tem bolj pridni so v vseh ozirih.

Na tihem sem se včasih pokesal svoje obljube, ker težko je bilo dobiti pri obilem poslu še kako uro za pripravo. Razložil sem jim bistvena vprašanja (za nebistvena je še potem dosti prilike, sem se tolažil).

In na sv. Janeza praznik je korakalo 19 dečkov in 19 deklic v svatovski obleki med veselim zvonjenjem zvonov k božjemu Detetu v cerkev. In lepše so se obnašali kot nekdanij 11 do 14letni prvoobhajanci. Kako so sreče in veselja žareli nedolžni obrazi in nedolžne otroške oči! In kako iz srca se da malim ravno o božiču na sv. Janeza, o praznikih nedolžnih src kaj spodbudnega krepko povedati!

»Plačan je ves trud! Lepšega prvega svetega obhajila še nisi imel,« mislil sem si ob sklepu. In s kakim veseljem hodijo zdaj ti mali Jezusa častit in prejemati. Samo obhajilno mizo bo treba popraviti in znižati, ker je bila umerjena samo za odrasčene, katerim jo pa sedaj mladina vedno bolj prevzema. Med odrasčenimi imamo pa dosti mož in žena, ki so še vedno stare vere, da je namreč stara navada: enkrat na leto, bolj prava, in da so te stare sorte kristjani boljši.

Bomo videli, Kompare in strina, če boste na smrtni postelji še te misli š.

Ako bi tebe, moj Jezus, ne bilo...

Ako bi tebe, moj Jezus, ne bilo,
o, kako drug bi bil zemlje obraz!
Menda bi solnce celo se solzilo,
nemo bi zrlo v praznoto in mraz.

Če tabernakeljna več bi ne bilo,
ječa pretesna bi bil mi ves svet,
petje potem bi se več ne glasilo,
tiho umiral na trati bi cvet.

Solza velika vsa zemlja bi bila,
ako oltarje razdril bi meč;
s prtom mrtvaškim bi vsa se pokrila, —
tam, kjer Boga ni, življenja ni več.

Ako ugasnila lučka bi večna,
pa bi še zvezde zaprle oko;
luna bi gledala bitja nesrečna,
pa bi zaplakala z nami glasno.

O, kako tuje, neznosno, ledeno
velo celó bi z domačih mi tal,
z mano jokalo nebo bi svinčeno.
ako ciborij izpraznjen bi stal.

Kje bi potem še na zemlji široki
našla čuteče in blago srce,
ki bi umelo me v boli globoki,
ki bi vanj zlila vse svoje gorje?

Kje bi se tisto srce mi razkrilo,
ki bi vanj dela najslajšo skrivnost?
Kje bi se moje srce odpočilo,
kam bi vložila vso bol, vso radost?

Ako bi tebe, moj Jezus, ne bilo,
danes najrajša odtod bi odšla;
kaj bi tu mrla nad mrtvo gomilo,
saj le pri tebi je sreča doma!

M. Elizabeta.

Salha, mučenica.

Ti, ki tožiš, da ima za-te svet le križe in težave: tebi, ki ti je pot življenja nastlana s trnjem mnogoterega hudega, — za-te, ki se ti je v mladosti sanjalo o rajju srečnih dni v zakonskem stanu, — pa sedaj sanjaš o davno že prošlih dneh srečne, brezskrbne mladosti, in te trnje križev in težav tvojega stanu neusmiljeno dramí ter uči, da je sedaj zastoj in brezuspešno, želeti si nazaj lepe dni srečne mladosti, — beri! Tebi veljajo, za-te so pisane te-le vrstice o junaški ženi, mučenici jeruzalemski.

Bilo je drugi dan popoldne dne 9. septembra; druga skupina slovenskih romarjev se je ravno zbirala pred »casa nova«, frančiškanskim gostiščem v Jeruzalemu z namenom, oditi, ogledat si kraljeve grobove, sv. Štefana cerkev in Jeremijevo votlino na severovzhodni strani mesta.

Pred hišnimi vratmi gostišča stoji borno oblečena felahinja (kmetica), s košaro zelenjave na glavi.

»Glejte mučenico!« mi reče P. Melhijor.

Nagovoril sem jo v nemškem jeziku: odgovarjala mi je gladko v istem jeziku; na moje vprašanje, kje se je naučila nemško, mi reče, da pri protestantovskih dijakonisah v Jeruzalemu, ko je bila še otrok.

Pozneje vprašam P. Melhijora, zakaj je to felahinjo imenoval mučenico. Nato mi je povedal sledeče:

Ta felahinja je katoličanka, pa omožena z mohamedanom. Rojena je bila leta 1860. blizu Jeruzalema od mohamedanskih staršev, torej v veri in pod postavo, ki ima žensko za sužnjo, in ji celo odreka neumrjočo dušo.

V takih razmerah je odrasla Salha — to je bilo njeno mohamedansko ime — brez poduka. Z drugimi felahinjami je nosila zelenjavo, sočivje itd. v Jeruzalem na trg in k raznim odjemalcem po hišah. Tako je prišla tudi v zavod protestantov-

skih dijakonis v bližini jafskih vrat v Jeruzalemu. Tu se je naučila nemško in dobila nekoliko nejasnih pojmov o krščanski veri.

Bila je nenavadno nadarjena: ni čuda, da je začela primerjati mohamedanska verska načela s krščanskimi, v kolikor jih je dan na dan bolj spoznavala vsled občevanja s kristjani. Mohamedanska vera se ji je čedalje bolj zdela mračna, krščanska pa svitla: ta ji je kazala prostost, ona jo je tlačila v sužnjost; krščanstvo je videla postavljeno na temelj plemenite ljubezni, mohamedanstvo pa na podlago divje, nebrzdane poželjivosti.

Mlada felahinja Salha je opazila, kako so krščanske žene vse bolj spoštovane od svojih mož, in ne njih sužnje, ampak enakopravne pomočnice. Primerjala je z njimi stanje mohamedanskih žena, ki ni bilo in ni veliko boljše nego živinčeta, s katerim vkupaj mora neredkokrat mohamedanka vleči plug in orati, medtem ko njen mož leno sedi v senci, pije črno kavo in puši tobak.

In ko revica pade onemogla vkupaj ter umrje: Seveda sedaj je zanjo konec trpljenja in moževega trinoštva; za oni svet se mohamedan tolaži s sedmimi nebesi, v katere pa ima dostop le mož, ker žena — nima duše, torej njej tudi nebes treba ni.

Naša Felahinja se je med tem seznanila tudi s sestrami redovnicami sv. Karola Boromeja potom kupčije z zelenjavo. Do tedaj ni vedela, da je kak razloček med protestanti in katoličani. Sestre boromejke so jo v tem podučile.

Vendar je vse to dosedanje znanje krščanstva ni napolnilo s kakim hrepenjem, da bi tudi ona postala kristjana: zavidala je pa pač kristjane za njih srečo in obžalovala samo sebe, da je mohamedanka.

Minilo je zopet nekaj let. Mlad mohamedan se je zagledal v njo in se z njenimi stariši dogovoril, za kako ceno bi

mu jo dali v zakon. Vzel jo je k sebi. Doma se ji ni nič prida godilo, sedaj pa je prišla še na slabše.

Nekoč je sestram boromejkam tožila, kako se ji hudo godi in nato pristavila: »O, kako ste ve, sestre, srečne, ker ste kristjane: kako lepa je vaša vera! Kako nesrečna pa sem jaz, ker nisem vaše vere, ker ne morem biti kristjana!«

»Zakaj ne moreš biti?« jo vprašajo sestre.

»Ker mora vsak pri tisti veri ostati, v kateri je rojen,« jim odgovori. »In vaš Bog je tako dober, tudi ženskam, naš pa —!«

»Naš Bog je Bog vseh; Jezus Kristus je na svet prišel, s svojo krvjo odrešit ljudi, zveličat vse, ki poslušajo njegov glas!«

»Torej kliče tudi mene? Če tudi sem mohamedanka?«

»Tudi tebe kliče, zakaj ga ne poslušajš?«

Zamišljena odide uboga felahinja. »Tudi mene kliče, tudi mene!« — — —

Od te ure dalje Salha ni imela več miru. Zmirom in povsod se ji je zdelo, da sliši glas krščanskega Boga, ki jo k sebi vabi. Srce jo je vleкло k njemu, strah pred možem in fanatiškim sovraštvom mohamedanov do križa pa jo je držal nazaj. Ta dušni boj jo je mučil dan na dan.

Slednjič zmaga Gospodov glas.

Felahinja pride zopet k sestram in pravi:

»Nimam več miru, vaš Jezus me kliče. Kaj naj storim? Postati hočem kristjana!«

Sestre boromejke sporoče zadevo misijonarju svete dežele, frančiškanskemu patru.

Ta je Salho podučil v resnicah naše svete vere in z dovoljenjem jeruzalemskega patrijarha preč. gosp. Vincencija Bracco krstil v kapelici bičanja dne 10. maja 1888. Botra ji je bila neka gospa iz Solinga, Ana pl. Brosig po imenu.

Nepopisno je bilo veselje srečne felahinje, ko je postala kristjana. Pri kr-

stu je prejela ime po svoji botri Marija, Ana. Svetovalo se ji je, da, ukazalo, naj ne kaže preočitno svoje vere pred mohamedani, kjer in kadar ni treba. Seveda popolnoma prikriti svoje duhovno prerodenje ji je bilo nemogoče.

Njen mož se je kmalu čutil, odkod tolika sprememba v njenem vedenju. Vedno prijazno in ljubeznivo je izvrševala njegova povelja: mohamedanu navadno surovo in zaničljivo ravnanje z žensko je prenašala potrpežljivo brez ugovarjanja, tudi kruti udarci je niso pripravili ob krotkost.

Najtežja dela pri hiši je sama opravljala in polagala možu v roke vsak dan lepo denarno svoto kot izkupiček za svoje pridelke, samo da bi ga zadovoljila.

Umevno je, da se ni samo možu, ampak tudi sosedom čudna zdela sprememba naše mlade kristjane.

Paziti so jeli na vsak njen korak. Ta jo je videl zahajati v katoliške cerkve, oni zopet, da je proti vsem mohamedanskim običajem na cesti pozdravila katoliškega duhovnika. Tretji je vedel povedati, da jo je sledil po križevem potu v jeruzalemskih ulicah in videl, kako je po zgledu katoličanov postajala zamišljena pri posameznih postajah.

Te in podobne novice so prinašali sosede njenemu možu, fanatiškemu mohamedanu.

Nekoč jo je prijel: »Reklo se mi je, da si postala kristjana: je-li to res?«

»Ti postopači nimajo drugega opravka, nego zasledovati vsak korak drugih ljudi,« se je izgovorila Marijana.

»Sam sem videl, da posebno rada občuješ s katoličani; to mi ni všeč.«

»Ti mi dobro plačajo zelenjavo in mleko, torej hodim k njim.«

Tako se je znala ogniti nadležnim moževim vprašanjem.

Prešlo je zopet nekaj mesecev, polnili zaničevanja in udarcev. Mož je vedno tiščal, da je katoličanka in da on tega ne trpi.

»Sedaj vem za gotovo, da nisi več mohamedanka,« ji je rekel nekega dne; »prinesi mi toliko in toliko denarja, drugače te ubijem!«

To je bila le zvijača. S tem žuganjem je hotel le z vso gotovostjo dognati, kaj je z njegovo ženo.

Uboga Felahinja je mislila, da res ve brezdvomno za njeno spreobrnjenje. Šla je torej k jeruzalemskemu župniku prosit denarja, da si reši življenje.

Toda s tem, da je ustregla možu, se je izdala. Sedaj je za gotovo vedel, da je katoličanka. V divji jezi je planil po njej, jo vrgel ob tla, oševal in tako grdo delal ž njo, da je omedlela. Nato jo je preiskal; našel pri njej rožni venec, nekaj svetinjic in pod obleko škapulir.

Drugi dan jo je z udarci in zasramovanjem očitno po cestah gnal v Jeruzalem pred turško sodišče in zahteval, naj jo tudi sodišče kaznuje in prisili, da se odpove krščanski veri.

Sodnik pa se ni hotel ukvarjati s to dokaj kočljivo zadevo, ker je vedel, da je ženska, četudi prej mohamedanka, sedaj kot katoličanka kolikor toliko pod varstvom francoskega konzulata. Zato je jeznega moža odslovil in mu rekel, naj jo sam nazaj spreobrne, če mu tako ni všeč. Na cesti je potem mož prav po turško klel svojo ženo in jo pretepal.

Uboga mučenica pa je molče trpela in le v srcu rekla: »Sedaj sem, o Gospod, na potu, ki k tebi vodi! Na zemlji od sedaj nimam od nikoder pričakovati pomoči in varstva: bodi sedaj ti, o Jezus, moj varuh!«

Stara je bila takrat, ko je postala katoličanka, 28 let. Letos je spolnila petdeset let: do danes je srčno vztrajala na tem križevem potu; 22 let polnih preganjanja, zaničevanja, vsakovrstnega trpljenja ni moglo omajati njene vere, njene zvestobe v spolnovanju krstne obljube.

Koliko bi imel povedati zdravnik frančiškanskega samostana S. Salvatoris

o krvavih podplutbah in ranah na njenem hrbtu! O, ko bi smel govoriti njen spovednik, frančiškan P. Jožef Weiher! Ta redovnik je že po naravi veselega značaja, kratkočasen v občevanju. Tu in tam pa pride domu v samostan s povešeno glavo in s solzami v očeh. Iz njegovega obnašanja uganejo sobratje, da se je zopet enkrat posrečilo revici felahinji priti v frančiškansko cerkev k spovedi in potožiti o najnovejšem svojem trpljenju.

Znano je jeruzalemskim katoličanom, da mora Marijana prebiti največ bridkosti ravno kot mati od svojih lastnih otrok. Po zgledu svojega očeta jo zaničujejo, se njenim opominom in prošnjam smejejo, njeno uho žalijo z ostudnimi besedami in preklinjanjem krščanskega Boga. Tudi v soseski ne sliši prijazne besede; na ljubezniv pozdrav dobi v odgovor in zahvalo surovo kletev.

V tej grozni dušni puščavi, s katero jo je obdal mohamedanski fanatizem, ima Marijana edino pribežališče pri Bogu in svoji že zelo stari materi. Le-ta jo občuduje, nima pa srčnosti, je posnemati. Ni še dolgo, kar ji je mati nevarno zbolela. Hči Marijana ji je prigovarjala, naj se da krstiti. Šla je tudi k tedanjemu jeruzalemskemu župniku, P. Hermesu Kohout, Avstrijcu, Čehu.

»Moja mati,« mu je rekla, »je smrtno bolna. Krstite jo pred smrtjo! Jaz sem jo podučila v resnicah naše svete vere in ona želi krščena biti, toda prav že nazadnje, neposredno pred smrtjo. Kakor veste, gospod župnik, mi nimamo sredstev, da bi ji postrégli v bolezn, kakor je treba. Pregovorila bom mater, da se bo dala spraviti v bolnišnico: tam jo bo mogoče krstiti!«

Res je prišla v bolnišnico. P. Hermes jo je obiskal. Rekla mu je: »Gospod, zelo sem slaba; jaz nimam tiste stanovitnosti, kakor moja hči. Prosim, krstite me, ko bote videli, da ne bom več dolgo. Zakaj kot kristjana si ne upam vrniti se na svoj dom!«

Vsled skrbne postrežbe usmiljenih sester pa je starka zopet ozdravela in se žalostna vrnila domu.

Pravo Kalvarijo ima Marijana v svoji hiši, v svoji družini pa rabeljne, podobne onim, ki so ne daleč od njenega doma križali, potem pa zasmehovali na gori Kalvariji Gospoda Zveličarja.

Ni čuda, da po njegovem zgledu Marijana iz dna duše dostikrat kliče: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!«

Bridko ji je posebno to, da ne more priti brez velikih težav k sveti maši vsaj ob nedeljah. Mož ji dela zapreke pri tem, kar največ more. Včasih se ji posreči, da dobi kje sveto mašo prav zgodaj zjutraj. S košaro zelenja na glavi se oprezno ozira gor in dol po ulici, kjer je kako katoliško svetišče, in če meni, da je nihče izmed znancev mohamedancev ne vidi, smukne urno v cerkev. Težje pa ji je neopaženi priti zopet iz cerkve: pogostokrat je bila že zasačena in tožena možu, ki je potem nad njo pokazal svoje sovraštvo do kristjanov.

V sredi vseh teh zoprnosti pa je vendar vedno vedrega lica: nikdar ne po-
toži svojih težav drugemu nego Bogu in svojemu dušnemu pastirju.

Ko je govorila z našimi romarji, je bilo njeno obličje prijazno veselo: v njenem očesu se je svetila njena čista, Bogu vdana duša.

S spoštljivostjo smo stali okoli nje; spominjala nas je na mučenice prvih krščanskih časov v Jeruzalemu.

Meni pa je stopila solza v oči in moje srce ji je reklo: O ti velika in junaška duša! Kako srečen je tvoj angel varih, ki je vedna priča tvojega čudovitega zgleda! Morebiti ne bo katoliškega duhovnika blizu, ko bo prišel zadnji trenotek tvojega bivanja na zemlji; morebiti bodo tvoje truplo pokopali med sinovi preroka Mohameda, tvoja duša pa bo vseeno pri Jezusu, poveličana, obdana z vso častjo svetih nebes. Toliko let mučeništva naj bi ostalo brez krone?

Vztrajaj, duša, vztrajaj! Križeva pot je sicer, po kateri hodiš, ne samo po cestah jeruzalemskih, ampak tudi v tvojem življenju, pelje pa te k Jezusu, ki bo tvoje veliko plačilo!

Felahinja se je med tem prijazno poslovila od romarjev in odšla. Nisem je več videl.

P. J. K.

Smejanje.

Smejati se smeš; skoraj bi rekel, da je prav, če se v mladosti smejaš.

Kdor se pa mnogokrat in preveč smeja, kdor se smeja brez vzroka, kdor se neizmer-
no in glasno krohota, takega imajo modri ljudje za norca.

Ne smeja se, kakor bi bil brez uma, temveč kakor vesel, pameten človek, ki ve, kaj dela. Ne smeja se nikdar resnim stvarjem, nikdar modrim govoricam, nikdar blagim dejanjem, nikdar spoštovanja vrednim osebam:

ne smeja se nikdar surovo in neizmerno. Ne smeja se nikdar škodoželjno pri nesreči bližnjega, če je tudi tvoj sovražnik. Ne smeja se nad hudobijo ali pregreho drugega. Lepše še in blažje je, ako se smehljaš, kakor če se glasno smejaš. Toda v tem smehljanju ne sme nikdo opaziti škodoželjnosti, niti hudobne volje ali zapeljevanja; smehlaj se prijazno, nedolžno; s smehljanjem kaži svoje veselje nad napredkom koristnih in bogoljubnih naprav, nad čednostjo in dobrimi deli!

Teotim.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

Spis bl. Grinjona Montfortskega o »pravi pobožnosti do Marije« je — kakor smo omenili že v zadnjem listu — podoben zakladnici, napolnjeni z najlepšimi dragulji in dragocenimi biseri. Vsi ti dragulji in biseri so lepo opiljeni in obrušeni; manjka le nekake zunanje zveze med njimi. Zato so razni pisatelji uvrščevali posamne oddelke v lep red, da bi tako cela razprava prišla do tem večje veljave. V »Bogoljubu« se bomo držali zelo porabne izdaje, kakršno je v nemškem jeziku priredil bavarski karmelit o. Jožef Marija od najsvetejšega Zakramenta in je izšla v Friburgu leta 1895. Razložili bomo, v čem obstoji Grinjonova pobožnost do Marije; zatem hočemo našteti krasne sadove in učinke njene, kakor tudi pogoje, pod katerimi doseže ta pobožnost svoj namen; naposled bomo še predočili čitateljem velike prednosti te pobožnosti ter vzroke, zakaj naj se je z vnemo oprimejo. Predno pa preidemo k sami razpravi, naj podamo predvsem splošen uvod v smislu blaženega Ludovika Grignona.

I. Marija je bila v svojem življenju zakrita očem sveta in nepoznana. Tako je hotel ljubi Bog. Bila je presveta Devica ponižnost sama; hrepenela je le po tem, da bi ostala nepoznana ljudem in bi bila poznata edino-le Bogu. Ozirajoč se na to hrepenenje jo je Bog postavil v revščino in nizek stan, prikriil je očem zemljanov Marijine sijajne prednosti: njeno brezmadežno spočetje, njeno rojstvo, skrivnosti njenega življenja ter vnebovzetje njeno v nebesa. Celó njeni stariši niso spoznali veličastva in preobilnih milosti svoje blažene hčerke. Tudi angelom nebeškim je Bog v veliki večini zakrival Marijine odlike, tako da so se začudeni čestokrat povpraševali med seboj: »Kdo je ona?« Volja božja je bila, da Marija v svojem

življenju ni naredila nobenega čudeža. Govorila je malo, čeravno je bila sedež modrosti. Apostoli in evangelisti so o njej le malo govorili, in sicer le toliko, kolikor je bilo potrebno za razširjenje Jezusovega nauka. Bl. Grinjon pravi tako-le: Marija je ob prvem prihodu Jezusa Kristusa le malo stopila v javnost; to pa zato, da bi se ljudje, ki so še premalo poznali Jezusa, ne oddaljili od njega ter se preveč ne navezali nanjo. Poslednje bi se pa skoraj gotovo zgodilo, ker je Vsemogočni podelil Mariji tudi veliko zunanjo ljubeznjivost. Sv. Dionij Areapagit je bil tako srečen, da je videl z lastnimi očmi Marijo; in on piše, da bi jo zaradi zunanje lepote imel za božanstvo, ako bi ne bil tako trden v veri.

II. Z razširjenjem sv. evangelija je raslo tudi poznanje in češčenje Marijino. Umievno je, da so spočetka Marijo le malo poznali in jej skazovali le neznatno češčenje. Čim bolj pa je rasla in se širila Cerkev, tem bolj je naraščala tudi Marijina čast. Češčenje presvete Device je bilo podobno oni izza morja vzhajajoči meglici, ki jo je ugledal sv. oče Elija raz karmelske gore; bila je ta meglica v začetku čisto majhna; toda naraščala je in naraščala, tako da je naposled napojila zemljo z blagodejnim dežjem. Enako je Marijino češčenje vedno bolj razlivalo blagoslov na zemljo. Kaj prijetno dé človeškemu srcu, ako razmotriva, kako so narodi vedno bolj čistili Marijo in vanjo vedno bolj zaupali. Pa kakor bi radi, se pri tem ljubkem predmetu ne smemo muditi. Opozarjamo pa na knjigo Mohorske družbe: Marija v zarji slave ali pregled Marijinega češčenja v zgodovini. Mi hočemo le s kratkimi besedami oceniti češčenje Marijino za časa bl. Grinjona ter pokazati, na kako visoki stopinji se nahaja češčenje Marijino v naših časih.

III. Kakšno je bilo češčenje Marijino za časa bl. Grinjona? S kratkimi, toda krasnimi besedami nam blaženi predočuje čast, ki jo je uživala Marija v njegovi dobi. On piše: »Cela zemlja je polna njene slave, posebno še med kristjani, kjer so v mnogih kraljestvih, pokrajinah, škofijah in mestih izvolili Marijo za varuhinjo in posebno zavetnico. Številne so škofijske cerkve, ki so pod njenim imenom Bogu posvečene. Ni je cerkve, v kateri bi ne bilo oltarja njej na čast; ni je dežele, kjer bi se ne nahajala kaka čudodelna njena slika; tam se ozdravljajo vsakovrstne bolezni in se dele vsakovrstne dobrote. Njej v čast je ustanovljenih mnogo bratovščin in kongregacij; v njenem imenu in pod njenim varstvom delujejo mnogi cerkveni redovi; koliko je bratov in sester iz raznih bratovščin, koliko je redovnikov in redovnic iz vseh redov, ki oznanjujejo njeno slavo ter razglašajo njeno usmiljenje. Ne najdeš nobenega otroka, ki bi je ne častil ter jecljal »češčena Marija«; ni ga grešnika, ki bi se celo v svoji zakrnjenosti ne oziral zaupljivo v Marijo, ako premišljuje njeno veliko moč in usmiljenje; spoštujejo jo celo hudobni duhovi v peklu ter se je boje!«

IV. Češčenje Marijino v naših časih. V novejši dobi, posebno še v 19. stoletju in v naših dneh je Marijina slava narasla do izredne visokosti, kakor še nikdar poprej. Omenim le nekatera dejstva. Razodela je Marija svojo dobroto in moč po »čudodelni« svetinji, ko se je leta 1830 kot ljubeznjiva mati prikazala pobožni redovnici v Parizu. Opravičeno je ljudstvo tej svetinji dalo ime »čudodelna«, ker je Marija po njej delila in še deli brezštevilno dušnih in telesnih dobrot. Ta svetinja pa ni imela le name-na, da bi posredovala razna čuda, imela je po božji previdnosti tudi vzvišeni namen, da je širila med ljudstvom vero na brezmadežno Spočetje Marijino, ki je najlepša prednost presvete Device. Kako

čudovite uspehe je imela prekrasna bratovščina Marijinega prečistega srca v cerkvi »Marije zmagovavke« v Parizu! Ta mogočna bratovščina je ljubezen in zaupanje do Marije poživila in utrdila po celem svetu. Kdo ne pozna slavnoznanega Lurda, ki je edin v cerkveni zgodovini? Tam na bregovih reke Gava je Marija postavila prestol usmiljenja, odkoder s svojimi čistimi rokami siplje izredne dobrote celemu človeškemu rodu. Neštete množice romarjev iz vseh delov sveta hité tja, da se klanjajo presveti Devici v imenu celih narodov. Z veseljem omenjamo na veke znamenitega l. 1854., v katerem je papež Pij IX. slovesno razglasil verski nauk o brezmadežnem spočetju Marijinem; to razglašenje je prineslo preblaženi Devici neizmerno slavo, človeškemu rodu pa prebogatega blagoslova. In lepi mesec maj, koliko slave in časti prinaša nebeški Kraljici! Raz neštetihih prižnic se razlega moč in ljubezen premogočne Device. V mesecu oktobru pa slavi krščanski svet z javno molitvijo sv. rožnega venca dan za dnevom preblaženo Devico. Koliko zalih cerkva je v novejši dobi zraslo iz tal Mariji v čast! S kakšno slovesnostjo se praznujejo njeni prazniki! Na božjih potih se gromadijo neštete trume Marijinih častivcev, ki z vnemo prepevajo pesmi Marijine! Brez števila kristjanov nosi Marijin škapulir in svetinje preblažene Device. Po vseh cerkvah, po vseh hišah, tudi najrevnejših kočah najdeš kipe in slike Marijine. Ceio mrzli kristjani, ki ne trpe križa v svoji sobi, imajo radi Marijino podobo v svojih stanovanjih ter se postavljajo pod njeno varstvo. Verna ljudstva slave Marijo kot kraljico src, kot kraljico vesoljnega sveta. Zares, češčenje Marijino se je v zadnji dobi tako nezumno povzdignilo in razširilo, da bi v časih bl. Grinjona, ko je mrzli janzenizem žugal Marijino češčenje zadušiti in uničiti, nihče ne mogel kaj takega slutiti, še manj pa pričakovati.

(Dalje.)

K Marijinemu očiščevanju.

Po tebi svetu luč je prisijala,
devic Kraljica, božja Mati mila:
Zveličarja ti svetu si rodila, —
čemu bi čista se očiščevala? . . .

Četudi te postava ni vezala,
si vsa ponižna njej se uklonila;
prinesla v tempelj svoja si darila,
Najvišjega namene v tem spoznala.

Oj, duša, tužno v grehah zakopana,
glej, noč in dan te vest nemirna muči,
napuh pa vedno še je tvoja rana.

Ponižnosti se pri Mariji uči!
Ponižnim bo pomoč iz raja dana,
ponižnim sije žar nebeške luči.

Brat Gervazij.

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

Ali hočeš drugih dokazov? — Na najžalostnejši, najponiževalnejši in naj-sramotilnejši način se kaže pri človeku izvirni greh po tem, da je človeški rod tako zelo vdan neredni nečisti poželjivosti. In vsi cerkveni učitelji se strinjajo v tem, da veljajo posebno o nečistosti besede: „Kdor nevarnost ljubi, v nevarnosti pogine.“

Slavni rimski vojskovodja Cezar je dal glas o neki svoji zmagi v Rim s tremi besedami: „Prišel, videl, zmagal.“ Še lepše je Jan Sobieski sporočil v Rim, da je pred Dunajem premagal Turke, z besedami: „Prišel, videl in Bog je zmagal.“ Ali ti bodi prepričan, da boš, če brez potrebe in zadostnega razloga gledaš nevarne stvari, moral reči kot narobe-Cezar: „Prišel, videl, — zmagal“, ali kot narobe Sobieski: „Prišel, videl, hudobni duh in poželjivost sta pa zmagala!“

Za to veliko slabost človeškega rodu je vedel dobro že pravični Job in zato je, kakor sam pravi, „sklenil pogodbo s svojimi očmi“, da bi se ne zapletel v nobene nevarne misli na osebe drugega spola. In zato je Jezus, on, včlovečena Modrost božja, on, ki je tako poznal človeško srce in vse njegove slabosti kot nihče drug, ponavljal (Mat. 5, 29; 18, 9) v svojih pridigah: „Če te po-

hujšuje tvoje oko, izderi ga in vrži od sebe!“ Ali je mogoče, s krepkejšo in jasnejšo besedo povedati, da moraš ob nevarnih rečeh na svoje oči paziti, in naj bo, kar če?

Nauke sv. pisma so ponavljali in pridigali potem sv. cerkveni očetje. Že sv. Avguštín piše: „Navso moč morajo biti zastražene oči, ker so vrata v srce.“ Podobno sv. Gregorij Veliki: „Kdorkoli skozi ta okna svojega telesa neprevidno vun gleda, pade pogosto v grešno naslado, tudi nehoté; in vklenjen v grešne želje začne hoteti, česar prej ni maral!“

Tako so govorili svetniki, a tako tudi delali. Sv. Alojzij je bil dolgo v spremstvu španske kraljice, in dasi je imel vsak dan priliko za to, je vendar nikdar ni pogledal v obraz. K sv. Frančišku Saleziju je večkrat prihajala v nujnih zadevah plemenita gospa in vendar je mogel reči, da je še nikdar ni videl, kakšna da je v obraz.

Vse ti torej kliče: Pazi na svoje oči, zapiraj skrbno ta vrata svojega srca ob vsaki nevarnosti! Posebno ti, mladenič, in ti, dekle, ki imaš tako dovzetno in neizkušeno srce, kako lahko udere sovražnik lilij v tvojo dušo skozi nezavarovana, odprta vrata tvojih oči! Beži pred nevarnostjo, kroti svoje po naravi radovedne in radovidne po-

glede, zapiraj skrbno tako važna vrata v svoje srce! Zapomni dobro: Kdor ima nečiste oči, ne more imeti čistega srca!

Varuj se, dragi bogoljub, brezpotrebni nevarnih pogledov na osebe drugega spola! Koliko škoduje duši že samo neredno nagnjenje do oseb drugega spola! Bodi prepričan, da je to neredno nagnjenje samo žalosten začetek še bolj žalostnega konca. Proč oči od vseh grdih, nedostojnih reči! Proč oči od nedostojno oblečenih oseb, posebno, če so drugega spola! Proč oči od grdih nespodobnih slik, fotografij, kipov in kipičev! Vrzi v ogenj vsako nenravno knjigo, knjižico, ki jo dobiš, in Bog te obvaruj slabega beriva! Z eno besedo: varuj se nevarnih pogledov, če ne, boš moral kmalu tožiti in žalovati z besedami sv. pisma (Jer. 3, 51): „Moje oko je oropalo mojo dušo.“

c) Vrata v — magacin!

Morebiti si, dragi bogoljub, v kakem mestu n. pr. v Nemškem Gradcu, v Solnogradu, na Dunaju, že videl stare cerkve, v katerih so nekđaj odmevali spevi veličastnega bogoslužja, ki so jih pa potem enkrat izpremenili v puste, umazane — magacine.

Pazi, da se v tak magacin ne izpremeni tudi svetišče tvojega srca! Kako to?

Glej, dragi bogoljub, popolnost hočeš doseči, to se pravi: Boga hočeš bolj in bolj ljubiti, svoje srce hočeš ohraniti brez greha, tudi brez malih grehov; vezi, ki te vežejo na svet, hočeš bolj in bolj potrgati, a pri tem bi imel vedno na stežaj odprta vrata svojega srca, oči bi imel vedno le za ta lepi pisani svet, nobena stvar bi ne smela uiti tvojim radoglednim očem, želja, videti nove reči, bi te tirala zdaj sem zdaj tja: ne, kdor bi tako delal iz gole radovidnosti, ne pa iz kakšnega pametnega razloga, potem bo v takem srcu vedno več ljubezni do sveta in bo bolj in bolj izhlapevala ljubezen do Boga, potem bo tako srce kmalu kakor zgoraj omenjene zapuščene cerkve. Kroti, dragi bogoljub, vsako neredno in nespametno radovednost in radovidnost, kajti v srcu, kjer je hrup vsakdanjega življenja in neprestan dirindaj posvetnih misli, se ne morejo razvijati krščanske čednosti, ne more napredovati popolnost. Varuj torej skrbno vhod v svoje srce, da bo restiho svetišče božje, ne pa — hrupen magacin.

Čuj torej skrbno nad vrati v svoje srce! Sad te čuječnosti bo, da boš mogel že tukaj, posebno pa enkrat v nebesih reči: „Moje oko mi je obogatilo mojo dušo!“

Nekaj o odpustkih.

(Dalje.)

V našem času se je začelo vedno bolj poudarjati pogostno sv. obhajilo. Sveta Cerkev iskreno želi, da bi se ta prekornostna navada iz prvih krščanskih časov obnovila sedaj, ko je stiska. Cerkve v resnici velika, ker le tako je mogoče ljudi prenoviti v Kristusu. Hvala Bogu, tudi pri nas izginjajo že precej stari predodki, vedno bolj se privajajo kristjani vsakdanjemu sv. obhajilu. Mnogi izmed teh pa ne vedo morda nič o veliki koristi, ki jo poleg drugih lahko dobe vselej, kadar pristopijo k mizi Gospodovi. To je

popolni odpustek, za katerega so jako lahki pogoji. Treba je le moliti kratko molitev pred podobo Križanega in nato še po namenu sv. očeta, in odpustek je dobljen. Ta molitev se nahaja skoro v vseh naših novejših molitvenikih (na primer onih, ki jih je izdala družba svetega Mohorja*) na koncu molitev po

*) Primerjaj: P. Janez Pristov, Pre-sveto Srce Jezusovo, izdala družba svetega Mohorja l. 1908., str. 202; V. Podgorc, Sveta spoved. Izdala ista družba l. 1910., str. 310.

sv. obhajilu. Začne se z besedami: O predobrotljivi in presladki Jezus . . . Opraviti se mora torej ta molitev pred podobo Križanega. Ta podoba je lahko kakršnakoli, zadostuje tudi ona, ki je navadno natisnjena v molitvenikih poleg te molitve. V odloku, s katerim je bil ta odpustek dan, ni nič rečeno, da se mora opraviti ta molitev v cerkvi, iz česar vidimo, da jo lahko opravimo tudi doma kadarkoli čez dan. Iz prejšnjega sledi tudi,

da jo lahko odmolimo že pred sv. obhajilom. A najprimernejše je po sv. obhajilu, po opravljeni zahvali.

Kako dragocen zaklad si z lahkoto prisvoji na ta način, kdor zanj ve. To naj bi spodbujalo tudi druge, ki se še odtegujejo pogostni združitvi s Kristusom pri angelski večerji, da bi se vendar enkrat dvignili iz svojega mlačnega stanja in pridno zajemali iz tega neusahljivega studenca milosti za bogoljubno življenje.

Pamet!

Uredništvo je prejelo ta-le dopis, ki po svoji vsebini sicer ne spada v »Bogoljub«, ki ga pa v potrebi na ljubo dobri stvari vendar radi objavimo:

Ni naloga »Bogoljuba«, pečati se s posvetnimi gospodarskimi zadevami. Če to izjemoma vendarle storimo, nas vodi namen, obvarovati po možnosti naše ljudstvo nepotrebnega razburjenja in škode. V Ljubljani je propadla liberalna »Glavna posojilnica«, ki je nastanjena v »Zvezdi« v Souvanovi hiši nasproti nunski cerkvi. Vodstvo tega zavoda je bilo v rokah znanih liberalcev, ravno tako nadzorstvo. Skratka: gre se za liberalen zavod. Propal je radi slabega gospodarstva in zanikernosti tistih liberalcev, ki so sedeli v upravnem svetu in v nadzorstvu. Kljub temu morajo slednjič dobiti vložniki svoj denar z vsemi obrestmi, ker je »Glavna posojilnica« zasnovana na neomejeni zavezi in bodo tedaj morali člani, med katerimi se nahajajo nekateri zelo premožni ljudje, doplačati, kar bo končno manjkalo. Seve, vsekako nastane za vložnike ta neprijetnost, da bodo deloma morali čakati na denar, da se od članov »Glavne posojilnice« iztirjajo doplačila. Ni dvoma, da bodo vsled tega nekateri člani »Glavne posojilnice« propali — a to vložnike, ki niso člani, nič ne briga. — Toliko na kratko o »Glavni posojilnici«.

A kot posledico propada »Glav. posojilnice« opazujemo znamenja, ki se nam zdijo za ljudstvo dokaj nevarna. Polastilo se je ljudstva neko razburjenje, neka splošna nezaupljivost zoper denarne zavode, in to še zoper najtrdneje, ki so ljudstvu v pravi blagor. Tu moramo ljudstvu zaklicati: **Pomirite se, bodite trezni in pametni!** Propad liberalne »Glavne posojilnice« nima prav nič opraviti z drugimi ljubljanskimi denarnimi zavodi, ki nimajo in niso imeli nobenega stika z »Glavno posojilnico«. Ta nezaupljivost je nad vse nespametna, ker ima posledice, ki so ljudstvu samo v škodo. Znani so nam slučajji, ko so ljudje v teh dnevih vzdignili denar v popolnoma zanesljivih zavodih in so ga nesli d o m u. Tam leži mrtev, ker ne nosi obresti — in je vrh tega še vsak čas v nevarnosti pred tatovi, požarom in podobnimi nezgodami. Tedaj pamet, ljudje! Držite se trdnih, zanesljivih denarnih zavodov, ki jih vodijo zanesljivi možje, katerih imena so že sama na sebi jamstvo popolne varnosti.

Taka dva denarna zavoda sta »Ljudska posojilnica« in »Vzajemno podporno društvo« v Ljubljani, ki sta v rokah slovenskih in krščanskih mož. Ne liberalnih pa tudi nemških hranilnic vam ne moremo priporočati. Ne vrjemite vsakemu človeku; zakaj dobé se hudobni ljudje, ki to priliko porablajo, da lažejo in hujskajo zoper poštene slovenske zavo-

de, ki so v rokah krščanskih mož! Če ne veste, kako se obrniti, vprašajte vestne, skušene ljudi za svet, lahko tudi domače duhovnike, da vam svetujejo. Zaradi ene

propadle liberalne posojilnice torej se ne begati in dobrih, zanesljivih zavodov zapuščati!

Pajek in muha.

Iz zakotnih prostorov. — Posnel P. P.

Ob vročem poletnem dnevu sta sedela ne daleč vsaksebi mlada muha in prebrisan pajek. Solnce je žarko pripekalo med notranje oknove prostore. Oba sta gledala v svet, vsak s svojimi mislimi in občutki.

Muha — mlada in lepa — je bila izredno vesele volje. Kako tudi ne? Zavedala se je svoje lepote, ki je bila v svitu solnčnih žarkov tem bolj očita. Oči, krila, oklopci: vse na njej se je lesketalo kakor v mavrici. Zadovoljno mrmraje si je méla zdaj sprednji nožici, zdaj zadnji.

Vse drugačni so bili občutki pajkovi. Sedel je slabe volje in jezen v svoji mreži v kotu okna. Z mrkim pogledom se je oziral v svet; zakaj lačen je bil. Ves dan ni bilo plena, in vendar je bil tako lep dan tam zunaj! Ko je zapazil veselo muho, mu je zagorelo poželjivo oko. Dolge noge so mu zamigale, da bi planil in —. Toda razdalja je bila prevelika. Mušica bi znala opaziti in lep košček pečenke bi bil za vedno izgubljen. Torej previdno in počasi! . . .

Potuhnil se je v svoj kot ter preudarjal semintja, kako naj zvaži lepo stvarico — sladko muho — v svoje mreže. Pa spaka! Nič pametnega mu ni prišlo na misel. — Povrh se je pa mlada mušica že pripravljala, da odleti in sede na kak bolj oddaljen prostor; morda na okvir podobe, ki visi ob oknu znotraj v sobi. To pa se ni smelo zgoditi! To bi bila izguba!

Pajek se je zahlinil kar se dá prijaznega ter v gladki, olikani obliki ogovoril svojo tovarišico:

»Danes imamo zopet prav lepo, solnčno vreme, draga moja sosedka!«

Draga njegova sosedka je ljubko zavibala svoj rilček in vljudno pritrdila:

»Zum, zum, zum! Tako je! Danes je prav lepo vreme. Moja mamica je mnenja, ako mlaj ne izpremeni vremena, bomo imeli še nekaj prav veselih in solnčnih dni.«

»Da, da!« je pritrjeval pajek, ki se je na luno in mlaj bore malo razumel, »ako luna ne bo izpremenila vremena in ako mlaj ne izkazi lepih dni, se bomo lahko še dolgo časa veselili toplote in solnčnih žarkov.«

S tem pa je bil za enkrat pogovor končan, ker gospodiču v kotu na vso jezo ni prišla nobena nova misel.

»Ha,« si je mislil nazadnje, »čemu bi hodil po ovinkih! Poizkusim kar naravnost. Ravna pot, najboljša pot.«

In z glasom kar se da nedolžnim in priprostim je nastopil proti svoji tovarišici s sledečo ponudbo:

»Lepa kraljica, ki gospoduješ med tistimi, ki letajo po svetlem zraku. Poslušaj moje vljudno povabilo! Letala si po sobi; videl sem te iz svojega kota, občudoval tvoje gibke kretnje. Pri tem si se gotovo utrudila. Potrebna si počitka. Glej, tukaj mehko pernico. Spredel in postlal sem jo tako umetno, da me celo človek občuduje vsled mojega znanja. Pa tebi jo dam na razpolago. Ustvarjena je kakor nálašč za tvoje gibke ude, ki so počitka tako potrebni. Medtem, ko boš ti sladko počivala, bom jaz ždel ob robu mreže, da te varjem pred vsem, kar bi te imelo motiti v spanju . . . Torej —!«

Gospod pajek se je priklonil kar najbolj vljudno ter napol v kot obrnjen z gladkim gibom odkazal mesto, kjer bi se

imela mlada mušica odpočiti od svojega truda.

Toda muha, mlada kakor je bila, je vendarle že bila slišala od svoje mamice, da se kaj takega ne spodobi. Kaj takega bi utegnilo biti celo nevarno, ji je rekel nek notranji glas. Zato je odvrnila sramežljivo, a odločno:

»Zum, zum, zum!« In nič drugega.

Kakor za odgovor se je pomaknila nekoliko proč. Iz take dostojne razdalje je hotela pajka malo bolj natanko opazovati. Posebne vrste pajek se ji je zdel. Kaj takega kakor ta, ji dotlej še nihče ni bil ponudil. Zato v prvem hipu res ni vedela, kako naj se obnaša v tem čisto novem položaju. — To je gotovo, da je bil njen čudni sosed zanimiv. Ne zavoljo lepote; o lepoti pač ni bilo govoriti pri junaku, kakor je sosed pajek. Ampak njegov nastop, njegova uljudnost, njegova, če hočete reči — predrznost: ta je bila nekaj zanimanja vrednega. Predrznost? Res je, da je bilo pajkovo vabilo preko mej dostojnosti; vendar — to si je morala priznati lepa muha — način, s katerim je pajek vabil in pa beseda in obnašanje njegovo je bilo vendarle vljudno in prijazno . . . In naposled: ako govori taka neuka stvar, kot je pajek, nekoliko preveč naravnost in po domače — tró, kdo bi mu to zameril!

Čim bolj ga je premišljevala, tem bolj je ginila jeza, ki ji je bila v prvem trenutku skalila mlada lica. Saj je bila pravzaprav edinole njena lepota kríva, da revež ni vedel, kaj govori in kaj se spodobi . . .

»Zum, zum, zum.«

In priletela je zopet bližje; skoro še bližje, kot je sedela vprvič. Toda Bog ne daj, da bi pajek vedel, kako se zanima zanj! To bi bilo za muho preveč poniževalno. Zato se je delala popolnoma brezbrizno ter zrla skozi steklo ven na zeleno trato in smrekov gozd. In tako jo je obsevalo poletno solnce in — prepričana je bila — občudoval zaljubljeni pajek . . .

Toda pajek je kaj dobro vedel, da je brezbriznost le hlinjena. E, saj ni bil od včeraj! Take mušje nečimrnosti so mu bile že izdavná znané. Spoznal je, da se ni bil uštel v svojih računih in da ima upati na dober uspeh . . . Samo počasi in previdno!

In res: kako je znal zaviti oči samega ginjenja! Kako se mu je izvil iz ozkih prsi globok vzdih, ki bi bil moral pomeniti, da mu prekipeva srce čustev in občudovanja! Čustva svoja je seveda le hlinil; a hlinil tako mojstrsko, da je neizkušeno mušico preslepil popolnoma.

»Ah, kako lepe so zelene senožeti in temni gozdi tam zunaj! Kako čist in jasen zrak leži nad vso okolico! Kako nesrečen sem, da me je narava obložila z okornim telesom! Noč in dan moram čepeti v zaprašeni mreži in le od daleč gledam krasoto narave. Kako vse lepše si ustvarjena ti, soseda moja! S prozornimi krili letaš po zraku; hitrejša si, nego tica lastavica. Življenje uživaš v polnih požirkih. Vse te občuduje vsled lepega glasu in vsled modrozelenih tvojih oči . . .«

»Zum, zum, zum!« se je namuzala muha ter zablistala z očmi: »Dobro znaš; vendar novega nisi nič povedal. To, kar ti, so mi povedali že drugi. Povem ti, da mi že preseda, ko moram čuti vedno le o svojih zelenih očeh . . . Grem, in ko zopet pridem, ne bodi več pust in dolgočasen kakor si sedaj.«

In odletela je na okvir podobe, ki je visela na steni. Na zunaj se je delala hladno in brezbrizno; v mladem srcu pa je bila vendarle vesela ter si mislila: »Glej, kdo bi mislil, da pajek — grd in okoren kakor je — more govoriti celo o tem, kaj je lepo . . . In priznati se mora: okus ima. To me zanima! Videti je revež ves zaverovan v me. Moram se malo pošaliti z njim.«

Zum — in zletela je zopet nazaj na svoje mesto. Pa ni videla, kako je pajku zablestelo oko v zmagoslavju . . .

»Vse gre dobro izpod rok. Še malo, in tičica bo v mojih mrežah!«

Spomnil se je besed rajnega očeta, ki mu je nekoč pravil, da muhe niso samo nečimrne, ampak tudi silno sladkosnedne. To lastnost je hotel izrabiti v svoj prid. In objel je svoj debeli trebušček z nogami in zdihnil kakor zaspan in utrujen:

»Ah, ura gre na poldne; moram pogledati, če ni v moji shrambi košček pri-grizka. Zdi se mi, da me čaka v spodnjem kotu kos prekajene klobasice; dejal sem jo na stran tedaj, ko sem imel zadnjič koline. Tlesk, ta bo dišala!«

Obrnil se je, hoteč iti v notranje prostore. Pa se je vrnil nazaj, kot tak, ki ve, kaj zahteva olika.

»Lepa sosedica, ne zameri, da te povabim na dišečo malico. V družbi dveh bo klobasica toliko bolj slastna.«

»Ha, ha, ha,« se je zasmejala objestna muha, »seveda! Kaj ti še na mar ne pride! Ali meniš, da sem tako neumna, kakor sem mlada? Ha, kdo bi se ne smejal! Ne zvabiš me k sebi! In tudi lačna nisem. Ali ne vidiš tam-le na mizi ostanke kave, ki jih je pustila gospodinja od zajutreka? Klobasica! Bogve kako stara in suha je tista klobasica! Zum, zum, zum!«

In odletela je šaleč se in norčevaje.

(Dalje.)

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep prve vadbe je na kratko ta-le:

Soglasno vsi reševalci so označili prizor pri zadnji večerji, ko je sv. Janez slonel na prsih Jezusovih, in prizor na Kalvariji, ko je stal pod križem Gospodovim, za najlepše. Mnogi so pristavili še izpremenjenje na gori Tabor; posamezniki tudi kak drug prizor. — Sv. Janez nam je zapustil poleg evangelija in razodetja tudi tri pisma; kar so nekateri izpustili. — V ostalih dveh odgovorih se zopet vsi lepo vjemajo. Natančen posnetek napravimo o priložnosti. — Tekmovalo je v prvi vadbi 18 članov.

Druga vadba.

Sv. Cerkev obhaja 20. prosinca spomin sv. Boštjana mučenca in 21. t. m. spomin sv. Neže device in mučenke. Njuno življenje najdete popisano v knjigi »Življenje svetnikov« ali pa v povesti »Fabiola«. Preberite mirno, kar je tam povedano, in potem rešite ta-le vprašanja:

1. Kdo se sme imenovati in častiti kot mučenec ali mučenka po nauku sv. Cerkve?

2. Kako naj se človek pripravlja na mučeniško smrt?

3. Kaj si zasluži človek z mučenstvom?

4. Kakšnega pomena je mučenstvo za našo krščansko omiko in disciplino?

Odgovori naj bodo kratki, jasni in porabni ali praktični. Da pravo zadenete, primerjajte Jezusov nauk o mučenstvu v »Zgodbah

sv. pisma« na str. 208 do 210; 298 in 299; 364 do 366; 390.

O p o m h a. Kakor že prej, tako bo tudi letos »Bogoljub« delil nagrade za odlična dela; vendar pa zdaj ne toliko zato, kar bo kdo prav dobro napisal, kakor bolj za to, kar bo kdo odličnega storil v svojem delokrogu za krščansko omiko in disciplino; ker to je naš cilj in konec v tej reči. Dobra disciplina pa se ne da vpeljati med ljudi kar čez noč; — ne, zato je treba dela, mnogo dela, potrpljenja in molitve.

Iz divje puščave napraviti lep vrt — je dolgo in težavno delo; iz zanikrnega sveta napraviti krščansko omikano občino, da pa še več dela.

Zato bomo snovali krščansko disciplino skozi celo leto vedno naprej, mirno in previdno, pa marljivo in odločno, dokler ne dosežemo zaželjenih lepih uspehov krščanske omike.

Ovir in zaprek bomo pri tem delu naši zadosti, tudi nasprotstva in preganjanja ne bo manjkalo, pa to nas ne sme ostrašiti. Zadržimo pogumno, nadaljujmo potrpežljivo in zmaga bo naša. Z nami je Bog, kdo bo zoper nas?

Na koncu leta napravimo račun. Kdor se bo mogel izkazati, da je storil v svojem krogu kaj posebnega za vpeljavo in izpopolnitev krščanske omike, temu prisodijo posebni razsodniki primerno nagrado. Na delo torej!

Slovenci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Dalje.)

Deset dni na morju — pet tje, pet nazaj — utegnili bi kdo misliti, da nam je bilo dolgčas in da v tem dolgem času nismo vedeli kaj početi in pričakovali suhe zemlje tako težko, kakor svoje dni Krištof Kolumb Amerike. No, minuli so nam ti dnevi kakor bi pogledal; o dolgčasu se nam še sanjalo ni. Vedno je

dolžni tako blizu pričujočemu Bogu. Okolu 7. ure je bil zajutrek. Ob pol devetih, ko so se končale ravno vse tihe svete maše, je bila pridiga in velika sveta maša. Ni bila še končana, ko so že začeli strežniki pogrinjati mize in ropotati s krožniki, žlicami in vilicami ter delati apetit v molitvi zbranim romarjem.

bilo kaj opravka; če ne opravka, pa zabave. Dnevni red na ladji je bil nekako tale: Že ob štirih zjutraj so se pričele svete maše in se opravljale na vseh oltarjih do osmih, oziroma pol devetih. Komur je bilo torej kaj za molitev in svete maše, ta si jih je te dni lahko »nabral«. Mnogi romarji so pristopili vsak dan k sv. obhajilu. Čez dan se Najsvetejše ni shranjevalo na ladji, ker je to bolj težko z ozirom na spoštljivost, ki smo jo

A to je veljalo samo romarjem III. razreda; ti so imeli kosilo ob enajstih. Drugi in prvi razred sta morala čakati še eno uro, to je do dvanajstih, kar je po naših srednjeevropskih navadah najbolj prava ura za kosilo. Po kosilu je bil prost čas, katerega smo pa lahko porabili za to in ono; časih ga je še zmanjkalo. Zlasti prve dni tje in ravnatoko prve dni nazaj smo imeli polno opravkov: treba je bilo razdeljevati romarjem znake, čutarice,

prodajti podobice, pobirati naročnino za fotografije in nevem kaj še vse. Ob štirih nas je vabila precejšnja skodelica preljubega kofeta na malico. Ob pol petih pa je že zopet trobila moja trobentica in vabila k popoldanski pobožnosti. Imeli smo neke vrste »krščanski nauk«, govor bolj lahke, časih tudi bolj svetne vsebine, pri katerem smo se pa časih tudi malo smejali, pa pošteno in nedolžno smejali, prav po vseh notah, kakor nas uči v današnjem »Bogoljubu« naš Teotim v člančiču »Smejanje«. No, sempatje je bil smeh tudi precej bučen, kar nam bo pa naš ljubi Teotim že odpustil, pregrešili se menda ž njim nismo. In abstinentje nismo bili zadnji, ki smo skrbeli za splošno zabavo, da ne boste mislili, da se mi prav kisko držimo, kakor nas hoče svet razglasiti, kar smo pa dokazali, da ni resnica, ampak ravno narobe. Potem smo zapeli vselej krepko litanije: enkrat lavrentanske po navadnem napevu, ampak tako, da smo odpeli za vsakim nazivom Marije »Prosi za nas«, kar bi bilo želeti, da bi se splošno vpeljalo, ker je edino to pravilno; drugič pa takoimenovane »semeniške« ali »ta lepe« in tretjič Jezusovega Srca, da je bilo dosti izpremembe. — In zopet so začeli rožljati krožniki in žlice, napovedujoč tretjerazrednikom bližnjo večerjo, ki je bila ob šestih; ob sedmih sta prišla na vrsto prvi in drugi razred. Po večerji se je pelo in kramljalo; ta si je prižgal svojo fajfco, oni zapalil svačico; tam so stopili skupaj možakarji in modrovali med seboj, kako globoko je morje, kako širok in moker je svet in koliko kaj stane takale lupina, ki se ziblje po morju, pa nas nese svojih šeststo mož in ženā čez to veliko in globoko vodo, in še marsikaj drugega. V salonu, kjer je obojeval prvi razred, je stal tudi klavir, in gospodje, muzike večči, so sedali k njemu, brenkali nanj, pevci pa okoli njega in vrstila se je pesem za pesmijo. Pa ni bilo preveč časa; ob osmih je zopet pela moja trobentica in vabila k zadnji točki dnevnega reda, večerni molitvi, rožnemu vencu, katerega smo odmolili pred kipom naše ljube romarske varuhinje, Marije. Po končani molitvi pa so dali škof blagoslov s križem, v katerem je bil vdelen kosec pravega svetega križa Kristusovega. In zopet je bil en dan okoli. — Pa še ni hotelo biti počitka in miru. Še so se glasile Marijine pesmi tam pred kipom Marijinim; in ko so utihnile tudi te, so še klečali pobožni molivci tamkaj ter priporočali in izročali v njeno varstvo sebe in svoje drage, ki so jih pustili daleč tam doma... In dasi bi bil moral od pol desetih dalje biti popoln mir na ladji, je

sempatje še marsikaka ponočna tica frfotala, oziroma štorckljala okoli, — dokler si tudi najbolj neugnani niso poiskali svojega kotička ter je svet mir objel ladjo, ki je v temni noči pod mogočnim varstvom Marijinim vztrajno in krepko rezala brazdo po mokri cesti dalje proti svetemu cilju . . .

Predzadnji večer tje in ravnotako nazaj so nam pa napravili celo serenado, bakljade ali kako bi to reč imenoval. Rakete so s krova ladje švigale v zrak, druga lepša od druge, vmes pa je pokal naš topič, da so morda bližnji otočani mislili, da se je vnela nova križarska vojska in da gremo zato v Sveto deželo, da Turka prepodimo. No, naša pot je bila mirna, in bombardiranje naše ni nikomur škodilo. — Zadnji večer pa smo povabili kapitana in oficirje (vseh skupaj pet) na mal povečerjek — kakor so tudi oni povabili vodstvo našega romanja dvakrat k sebi na kosilo — in obenem jim priredili »koncert«, obstoječ iz znanih naših slovenskih pesmi, med katerimi je zlasti »V Gorenjsko oziram se« s svojim sklepom »Gledal na Triglava neba obok« v raznih izpremembah učinkoval izborno.

Na ta način so nam hitro minevali dnevi. A če hočem biti pravičen in odkritosrčen, ne smem zamolčati, da tudi brez kakih težav in neprilik ni bilo naše življenje na ladji. Posebno prvi dan so bile težave, preden smo se na ladji dobro ogledali in uredili. Ta galajs ima namreč tako globok in širok trebuh, toliko na vse strani speljanih hodnikov in stopnjic, da bi se človek skoro zgubil v njem. Ta ni mogel najti postelje, oni jo je našel, pa mu je bila premalo imenitna; ta je zamudil kosilo, onemu je manjkalo žlice, tretji, četrti, peti, šesti itd., vsak je imel svojo željo, — ti vodja romanja pa pomagaj vsem, poišči temu njegovo posteljo, preskrbi drugemu boljše kabino, poslušaj tega, svetuj onemu, pomagaj tretjemu . . . Pa smo jo švigali sem pa tje, pa plezali po stopnjicah gori in doli, pa zopet doli in gori, da je bilo veselje. Nazadnje je bilo pa le vse potolaženo in (bolj ali manj) zadovoljno. — Pa prvi dan se je dobro hodilo po ladji; morje je bilo mirno, in mirno je spela ladja svojo pot naprej. Drugi dan je začelo malo pihati, in — ladja je zelo občutljiva za vsak veter, posebno ker je bila spodaj premalo obložena, kajti tam, kjer je navadno spravljeno težko kupčijsko blago, so bile naše lahke posteljice III. razreda — in začelo se je guncanje. To guncanje pa se je preneslo tudi na naše glave in naše — železce. Grem po ladji moško, nič hudega sluteč, — naenkrat se mi začne svet okoli

vrzeti. Oho! Smo že skupaj, si mislim; jo že imam! Takrat sva se prvič pogledala; potem se pa precej dolgo nisva mogla ločiti. Enaka se je godila drugim romarjem. In jele so polegati in stokati ženice, mlade in stare, šibke in močne, in jeli so padati fantje in moške, kakor padajo hrasti v velikem viharju. In bilo je kakor v vojski, kjer »po polji leže junaške vrste kot gozd poražen,« kjer stokajo in vzdihajo ubogi ranjenci s kroglijami v životu. Pri jedi jih je manjkalo polovica in pri sveti maši so ležali po krovu v tihi molitvi darujoč Bogu svoje težave. Usmiljene sestre pa z bratom usmiljenim vred (našim pesnikom Gervazijem) pa, ki jim bolezen tudi ni popolnoma prizanesla, so junaško hodili med temi ranjenci in nosili skupaj vse mogoče kapljice in praške, da bi potolažili in pokrepčali te ranjence. Bil je cel špital. Ne-

ni bilo — razun enega. Ne bom povedal, ne kdo, ne odkod, ampak eden je bil, kateri nam je vzbujal strah: kaj če nam ugasne. Klicali smo zdravnika in prevideli ga s svetim oljem. Imel je srčno napako, in za take je morje bolj nevarno; s srčno napako naj nikdo ne hodi več v Jeruzalem! No, tudi ta se ni hotel ločiti s sveta, dokler ne vidi Jeruzalema, in še danes tlači travo, giblje in dela veselo.

To je bilo drugi in tretji dan. Četrty dan veter poneha, ladja se umiri, in — mrličji vstajajo iz grobov, mrtvoudni s svojih ležišč. Vse je šinilo kvišku, novo življenje je prišlo na ladjo, vedri, veseli obrazi so se prikazali, vse je bilo pozabljeno, nobeden ni takorekoč več vedel, da nam ni bilo kaj prav.

Še nekaj malo nezgode se je pripetilo. Namreč neki dober štajarski romar se je malo prekopicnil in neka precej obilna

Jafa.

kako dve tretjini jih je bilo prizadetih, ena tretjina se je pa držala in kljubovala vsemu guncanju in vsej bolezn; in med temi zadnjimi so bili tudi škof, mož, zdrav kot riba, neupogljiv in nezlomljiv kot jeklo. — No, posebno hudega ni bilo, vsaj meni ne, dasi nisem bil najzadnji med bolniki. Morska bolezen je predvsem živčna bolezen; od guganja se začne v glavi vrteti in odtod pride po živcih šele v želodec, kjer se začne revolucija, ki pa le semtertje izbruhne. To je časih tako hitro in brez posebnih težav, da bi človek ne mislil. Greš po krovu, pa te popade, in ko si opravil, korakaš naprej. Najboljše sredstvo zoper to bolezen je ležanje. Če človek leži, se manj guglje in ne čuti posebne težave. Samo privezan je človek na posteljo ali na desko, na katero se je položil. Nismo nič veliko izbirali, vse je bilo dobro. — Nevarnega slučaja

tržaška kuharica — ravno ko je bila na samaritanski poti pomagat nekemu bolniku — se je zakatalikala po strmih železnih stopnjicah in se malo potolkla. No, tudi to ni imelo nobenih hujših posledic. Omenim pa to zaradi tega, da bomo vedeli paziti, kadar bomo zopet drugič hodili isto pot. Sploh je treba na ladji nekoliko pazljivosti.

Za kratek čas so nam skrbeli tudi kraji, ki so se vedno izpreminjali pred našimi očmi. Vedno novi prizori, ki nam jih je stavila pred oči naša barka. Samo na enem mestu v Jadranskem morju in pa cel zadnji dan vožnje nismo videli drugega kakor samo širono vodo okoli sebe in nebo nad seboj. Seveda ko bi vam pa zdaj hotel nadrobneje naštevati in opisovati kraje, mimo katerih smo pluli, potem še dolgo ne pridemo v Sveto deželo. Zato prav nakratko! Najprej smo gle-

dali istersko obal, ki je sploh, za nas pa še posebno zanimiva. Potem smo vozili ne po sredi morja, ampak blizu dalmatinskih otokov, ker je tam morje mirnejše. Na koncu Dalmacije pred otrantsko ožino se izgubi izpred oči celina. Nato pride otrantska ožina, kjer se morje prelije iz jadranskega v jonsko, in je vedno nekoliko nemirno. Kmalu se jamejo kazati grški otoki: Krf, Zante, Kefalonija itd. Nazadnje pride dolga Kreta, ob kateri smo se vozili (na severni strani) skoro cel dan. Vse to je kaj zanimivo; a svet po teh otokih je večinoma kraški. Zadnji dan smo na širnem morju sami . . .

V sredo, 7. septembra zjutraj okoli sedme ure pa se jame na vzhodu prikazovati temna črta, ki raste in raste vedno bolj iz morja in kaže vedno določnejše obrise. Romarji opozarjajo drug drugega, kažejo, gledajo in vsklikajo: Jafa, Sveta dežela! —

* * *

Naznanila romarjem: Fotografije so došle. Menda smo zadnjič malo preveč zapisali, rekoč, da nas hoče fotograf ogoljufati ali kali. Menda ni imel tega namena, ampak se je nekako izgovarjal, da ni vedel kako in kaj. Ljubljanski romarji naj pridejo

ponje (če so jih plačali), drugim se bodo doposlale.

Podobice s sijonske gore s slovenskim besedilom je še precej naprodaj v Ničmanovi prodajalni v Ljubljani. Sezite po njih, dokler jih je kaj.

NA ZNANJE.

Kam naj se obrnejo jeruzalemski romarji, da dobe spominkov iz Svete dežele?

1. Za svetinjice, podobice, podobe, albume, razglednice (črne) na naslov: Buchdruckerei der PP. Franziskaner Jerusalem, Palästina.

2. Za rožne vence, svetinjice, križce, ženska ročna dela na naslov: Ecce-Homo-Kloster, Jerusalem, Palästina.

3. Za svetinjice, podobice, razglednice na naslov: St. Anna-Kloster, Jerusalem, Palästina.

4. Za podobice s prilepljenimi cveticami in slovenskim napisom na naslov: Johann Pulch in der Nähe von Notre Dame de France, Jerusalem, Palästina.

Pisati je treba nemško, francosko ali italijansko. V vsakem slučaju posreduje drage volje romar št. 302, ki skoro vsak mesec od tam kaj naroča.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Vdanostno pismo so poslali avstrijski škofje pred Božičem sv. očetu Piju X. V pismu izražajo željo, naj bi kmalu nastopil čas, ko bo sveta stolica rešena vsega krivičnega pritiska in vseh zaprek, ki ovirajo izvrševanje duhovniške oblasti. — Sveti oče se je v posebnem pismu iskreno zahvalil.

Bodoči konzistorij. Znano je, da je precej kardinalskih mest sedaj nezasedenih. Zakaj sv. oče odlaša s sklicanjem konzistorija, je tajna stvar. Pošalil se je pa sv. oče v pogovoru z nekim cerkvenim dostojanstvenikom, češ: »Današnji papež je krojač (Sarto, tako so se pisali poprej sv. oče, pomeni krojač), ne pa klobučar« (da bi namreč delal in delil kardinalske klobuke).

Naslednik zagrebškega nadškofa. Kot pomožni škof v Zagrebu je imenovan kanonik dr. Anton Bauer, profesor bogoslovja na vseučilišču v Zagrebu; zagotovljena mu je ob-

enem pravica, da bo naslednik sedanjega nadškofa Posilovića.

V Spljetu je dne 19. decembra 1910. umrl škof N a k i ć. Bil je apostolski mož ter se je zelo trudil za urejeno versko življenje svoje škofije. Preden je bil imenovan za škofa, je bil veroučitelj in pisarniški voditelj pri škofu v Zadru. Radi svoje vneme in delavnosti je bil povsod spoštovan; odlikovan je bil tudi z redom železne krone druge vrste. V svoji oporoki je zapustil 25 tisoč kron za katoliško časopisje.

Sarajevo. Za rektorja (voditelja) bogoslovskega semenišča v Sarajevem je imenovan vlč. o. Ljudevit Dostal D. J., mlada in izvrstna moč. Novi rektor je Ljubljančan iz znane, ugledne obrtniške rodovine.

Dunajski nuncij (poslanik svete stolice) Granito di Belmonte je odstopil radi bolehnosti. Sv. oče je odstop sprejel in izrazil zahvalo visokemu cerkvenemu zastopniku. S tem je končno rešeno razporno vprašanje

med Vatikanom in avstrijskim ministrom za vnanje zadeve, grofom Aehrenthal-om, ki je bilo nastalo vsled tega, ker je papežev poslanik zahteval, da se odstrani vseučiliški profesor Wahrmund. (Poslednji je v neki knjižuri napadal sv. Cerkev.) Ker so bile vsled tega razmere za občevanje med Dunajem in Vatikanom vedno težavneje, je poslanik odstopil.

† **Kardinal Segna.** V Rimu je umrl kardinal Fr. Segna, znan po svoji delavnosti kot prefekt vatikanskega arhiva.

Nova visoka šola za cerkveno glasbo je bila slovesno otvorjena v Rimu dne 5. januarja.

Petindvajset let kardinal. Srebrni kardinalski jubilej je praznoval kardinal Capece-latro v Rimu, ki je poleg dunajskega nadškofa Gruša najstarejši član kardinalskega zbora.

Mednarodni evharistični kongres bo v tem letu v Madridu od 25. do 29. junija. Predsedstvo je prevzel madridski kardinal; kraljeva dvojica španska je v častnem predsedstvu. Kralj in kraljica sta izrekla veselje, da se je uprav Madrid izbral za tako važno slavlje. V sporedu se bo posebno vpošteval dekret sv. očeta o pogostnem in zgodnjem sv. obhajilu otrok. Na praznik sv. Petra in Pavla, dne 29. junija, bo velika pontifikalna (škofova) maša na prostem; popoldne istega dne pa bo slavnostni spreved ter blagoslov na velikem trgu Almeira, kjer bo prirejen na kraljevi palači poseben altar. Kraljeva družina bo navzoča pri blagoslovu.

Po potresu. V Messini so položili temeljni kamen za prvo cerkev po potresu (Votivna cerkev Montalto), ki jo bodo zidali ne več za silo ali provizorično, ampak po načrtu prvotne, razrušene. Znano je, da so v potresnem ozemlju v Kalabriji doslej imeli le cerkvice za silo, kajti porušenih je bilo okrog 800 cerkvâ.

Portugalski katoličani so se jeli tudi nekoliko gibati. Pripravlja se velik protest zoper cerkveno preganjanje brezvestnih revolucionarjev. Prvi začetek je že storjen. Nabrlo se je namreč že več stotisoč podpisov, s katerimi hočejo katoličani pokazati sedanji nepostavni vladi svoje ogorčenje radi grozdejskega početja za časa zadnje prekucije. Nova nasilna vlada se bo težko obdržala, ker tudi pri vojaštvu, ki zdaj nima nad seboj nobene prave avtoritete, nima trdne zaslombe.

Odlikovanje misijonarja. Belgijski kralj Albert je podelil apostolskemu vikariju v Oubanghi (francoski Kongo), škofu Augo-

nard-u iz družbe »Očetov od Sv. Duha« čast komanderja Leopoldovega reda. To odlikovanje je tem pomenljivejše, ker doslej še nikomur izmed belgijskih misijonarjev ni bilo naklonjeno. S tem je obenem počeščeno in odlikovano misijonsko kulturno delo sploh.

Žalosten Božič je imelo veliko družin v Lancashire na Angleškem, kjer so se 21. decembra 1910. v premogovniku vneli plini ter je bilo požganih in vsled porušenja pokončanih 350 premogarjev. Škof iz Manchestra je prihitel na kraj nesreče ter tolažil družine ponesrečencev.

Za katoliško visoko šolo v Tokio. Nemški škofje, zbrani pri skupni konferenci v Fuldi na grobu sv. Bonifacija, so izdali skupen pastirski list, v katerem priporočajo nemškimi katoličanom, naj podpirajo novo visoko šolo, ki jo je ustanovil sv. oče na Japonskem, v glavnem mestu Tokio, in ki je njeno vodstvo poverjeno profesorjem iz jezuitskega reda. Drugo adventno nedeljo so imeli v ta namen posebno darovanje.

Po domovini.

Škofijska sinoda bo sklicana letos v Mariboru. Med drugim se bo pri tem zborovanju duhovnikov skušalo urediti izvrševanje najnovejših papeževih določil, posebno onih, ki se tičejo starosti prvoobhajancev.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Župnija Gorje je podeljena č. g. Janezu Piber, župniku na Bohinjski Bistrici; za administratorja na Boh. Bistrici je prišel č. g. Fr. Žvan, bivši šentjakobski kaplan v Ljubljani, ki je bil radi bolehnosti na dopustu. **Premeščeni** so čč. gg.: Alojzij Brecljnik z Iga v Cerklje na Gorenjskem, Fr. Govekar, kaplan v Sodražici, v Sostro, Viktor Kragl iz Fare kot kaplan v Sodražico; na Igu je nameščen č. g. Fr. Golmajer, kaplan v začasnem pokoju. Kot mornariški kurat v Pulju je nastavljen dr. J. Sever, kaplan v Knežaku. V Leskovec je prišel za duhovnega pomočnika č. g. A. Kopitar. Kot župnijski upravitelj je nastavljen v Krškem č. g. kaplan in katehet Al. Kurent. — Doktor bogoslovja je postal dobrovski kaplan č. g. J. Kotnik.

Za mašnika je bil posvečen 4. januarja v knezoškofijski kapeli v Ljubljani č. g. Valentin Mihelič iz Kroke.

Mladinski praznik v Ljubljani. Dne 28. decembra, na sopraznik Nedolžnih otrok, je bila, kakor običajno, sveta maša pred Najsvetejšim v uršulinski cerkvi za žive deležnike in deležnice »Dejanja sv. Detinstva«; popoldne istega dne je imel škofijski voditelj sv. Detinstva cerkven govor o delo-

vanju misijonskem, nato se je pa izvršil na slovesen način blagoslov mladine, ki je z odraslimi vred docela napolnila prostorno in lepo okrašeno cerkev. Da je dopoldansko in popoldansko slovesnost poveličevalo priznano krasno petje in sviranje na orglah — ni treba posebej omenjati. Nebeško Dete naj obilno poplača prijazno sodelovanje. — Prosimo pri tej priliki vse gg. katehete, naj opozore šolsko mladež na važnost sv. Detinstva osobito v današnjih dneh. Starši naj pa blagovolijo nakloniti svojim ljublim otrokom malo veselja, da jih vpišejo v to dejanje. Marsikdo bi rad kaj več žrtvoval za misijonske namene, pa ne zmore; nekaj malega pa vsak lahko stori na ta način, če dá po svojem otroku letnih 48 vinarjev za rešitev poganskih otrok.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa, vsaj ob nedeljah in praznikih, se bo vpeljalo tudi v goriški nadškofiji. Prevzvišeni knez nadškof je s 7. decembrom preteklega leta v ta namen razposlal poziv duhovščini in vprašalne pole, da se določi in razvrsti češčenje po celi nadškofiji. Prevzvišeni se je toplo zavzel za to čez vse potrebno in prekorigno

pobožnost. V manjših duhovnijah bo trajalo češčenje en dan, v večjih morda tudi po dva dni.

V Podgori pri Gorici se je vršil pred božičnimi prazniki sv. misijon. Vodili so ga oo. frančiškani.

Stoletni jubilej na Kostanjevici pri Gorici. Dne 6. prosinca t. l. je minulo sto let, odkar prebivajo v samostanu na Kostanjevici frančiškani. V spomin na to je bila v nedeljo po sv. Treh kraljih pontifikalna sv. maša, katero je opravil prevzvišeni knez nadškof dr. Frančišek Sedej ob veliki udeležbi vernega ljudstva iz mesta in okolice. Obenem je bila tudi slovenska pridiga, popoldne pa italijanska z blagoslovom.

Iz Sore. Pri nas se je obhajal od 16. do 23. listopada sv. misijon. Vodili so ga častiti gg. misijonarji iz Jezusove družbe. Veliko pozornost je napravil ravno za sv. misijon jako krasni novi lesteneč v cerkvi. Prav veličastna je bila sklepna procesija s sv. Rešnjim Telesom. Bog daj, da sveti misijon obrodi prav lepe sadove, posebno, da bi pijanci ostali stanovitni, ki so tudi sklenili poboljšati se in dati slovo pijači.

Književnost.

Dve važni novi knjigi. — Staršem. Pouk o vzgoji. Spisal Anton Bonaventura, škof ljubljanski. Tisk Katol. Tiskarne. Cena izvodu 60 vin., deset izvodov in več po 50 v. — Mladeničem. Drugi zvezek. Življenje po veri. Spisal Anton Bonaventura, škof ljubljanski. Cena izvodu 1 K 20 v, deset in več izvodov po 1 K. Obe knjigi sta izredno važni za vse družinsko življenje. Pisatelj se je prepričal, koliko mater je slabih in bolnih, koliko otrok bledih, slabotnih in zgodaj umrlih, ker matere ne vedo, kako naj se obnašajo pred porodom in po porodu svojega otroka. Opazil je tudi, kako pomanjkljiva, celo naravnost napačna je vzgoja otrok, ki se preslabo oborože za borbe zoper pogubno poželjivost, pa se zgodaj pokvarijo na duši in na telesu. Temu je hotel opomoči s knjižico namenjeno staršem, v kateri podaja staršem prav natančen pouk za vzgojo otrok od prvega začetka, pa do 14. ali 15. leta starosti.

Nadalje je pisatelj z veliko bridkostjo

srca opazal, kolike so nevarnosti za naše sicer plemenite mladeniče, da zabredejo zgodaj v sirovosti, v pijanstvo in nečistost, pa razdirajo ne le svoje osebno zdravje, ampak tudi srečno družinsko življenje. Kot vzrok tem tužnim pojavom je spoznal pomanjkanje pouka sploh in posebno pouka o poželjivosti, o njenih virih, razlogih in posledicah. Zato je mladeničem namenil knjigo o verskem življenju, v kateri natančno razpravlja o vseh straneh življenja, kakor se razvija v srcu mladeniča, ki raste in dozoreva dušno, telesno in spolno. Prav obsežno govori o čistosti (str. 31 do 41), o nezmernosti (str. 62 do 89), o nečistosti (str. 89 do 110) in o družini (str. 154 do 174). Dodal je pisatelj prav lepe nauke o društvih za blagostanje, za izobrazbo in za krščansko življenje (str. 114 do 182) in pa o domovini slovenski, avstrijski, nebeški (str. 187 do 190). Obe knjigi se dobita v »Katoliški Bukvarni«.

Otroci Marijini in otroci sveta.

Gospod urednik! V zadnjem »Bogoljubu« se sklicujete na »dobro voljo« in »dobrega duha« po Marijinih družbah kot na edino sredstvo za enotno vodstvo Marijinih družb. Tega duha menda ne manjka po naših družbah, pač pa se lahko prime ene ali druge družbe kaka slabost, katero je treba premagati. V ta namen je prav, če nam pošljete včasih kako krepko bodrilo.

Kaj porečete k tem-le besedam Jezusovim: **»Otroci tega sveta so v svojem rodu pametnejši od otrok svetlobe?«** — Meni se vidi, da tiči v tem reku neka graja »otrok svetlobe«, da so premalo pametni, in skrita želja, da, resna volja Jezusova, da postanejo pametnejši.

Kdo pa so ti »otroci svetlobe«? Ali ne štejemo članov in članic Marijinih družb med »otroke svetlobe«? Gotovo bi naj bil vsak Marijin otrok tudi »otrok svetlobe«. Potem pa nas zadeva ta graja Zveličarjeva, da smo premalo pametni v primeri z »otroci tega sveta«. Te graje bi Marijini otroci ne smeli trpeti nad seboj! Zato mislim da bo kaj izdalo, ako nam te besede debelo podčrtate. (Smo jih že!) Zgoditi se pa utegne, da Vas bodo prijeli in vprašali: V čem smo premalo modri? Za ta slučaj morate imeti pripravljen odgovor, da se

rešite. Ako pridete v zadrego za tak odgovor, bi Vam za silo svetoval, da napravite primerjanje med našo krščansko organizacijo po raznih družbah in društvih in pa med ono, ki so si jo osnovali »otroci tega sveta.«

Poglejmo organizacijo socialnih demokratov, kako mogočna je! Obsega skoro vse dežele sveta; in na drugi strani: kako na drobno se je razpredla; saj je ni skoro dežele, ne mesta, ne občine, kjer bi ne imela svojih pristašev. In ti njeni pristaši niso samo po imenu njeni udje, ampak z dušo in telesom. Vsak se zaveda tega, kaj se pravi biti socialdemokrat; je ponosen na to; povsod, kjer mu prav pride, tudi pove in pokaže, kaj da je in kaj da hoče doseči s svojo zvezo. Med seboj so trdno zvezani; pomagajo drug drugemu pri vsaki priložnosti. Svojim vodnikom in poglavarjem so slepo vdani; njih migljajem in navodilom slede brez odloga. Darežljivi so močno in veliko nabero v namene svoje zveze. Zato je njihova zveza močna in je dosegla marsikod po svetu že velikih uspehov. Njih cilj in konec pa je posvetna sreča, ker so otroci tega sveta.

Ali se morete pohvaliti, gospod ured-

nik in vodnik, da so vaše čete tako organizirane; ali upate doseči velikih uspehov z njimi?

»Oskrbnik šole K. o.

Urednik odgovarja:

Gospod »oskrbnik«, to ste jo pa enkrat zadeli! Kako sem Vam hvaležen, da ste sprožili ravno to reč! »Otroci sveta so v svoji vrsti modrejši od otrok svetlobe!« Kolikokrat je meni na misli ta beseda Gospodova! Kolikokrat jo preiščlujem in obenem obžalujem, da je tako. Zakaj mora tako biti? . . . Zakaj je to, kar je slabega v človeku, tako močno; to pa, kar dobrega, tako slabotno? Gorečnost za slabo gori z velikim plamenom, za dobro pa časih komaj slabotna lučica brli . . .

Meni časih pravijo, da preveč zahtevam, da sem prestrog, n. pr. z abstinenco itd. Morebiti ste tudi Vi že to slišali, gospod oskrbnik. — Pa veste zakaj? Ravno tukaj imate odgovor. Zato ker so otroci sveta modrejši v svoji vrsti, kakor otroci svetlobe. Če prav je Jezus rekel, da je tako, pa mi vendar ni prav, da je tako. Dobra stvar mi gre prepočasi, in rad bi jo prignal, da bi šla hitreje. Zato kličem in priganjam: Stopimo, stopimo, požurimo se, sovražnik nam stopa na pete! Berem časnike, strmim in z glavo majem, kaj vse počno in poskušajo, ugibajo in uganjajo nasprotniki naši — otroci sveta — pri nas in po celem svetu: liberalci, socialni demokrati, nemški nacionalci, svobodomiselci, proustozidarji in kakor se vse imenujejo. Kako so neugnani, kako na vseh straneh naskakujejo skalo Petrovo, kakor Japonci Port Artur, koliko pišejo, govoré, tekajo, robkajo, rujejo, snujejo in tudi žrtvujejo. Jaz jih občudujem. Za kaj se jim vendar gre? se vprašujem. Toliko gnanja in pisanja, truda in troškov, gorečnosti in požrtvovalnosti — za tako malenkostne reči!

In nam — za kaj se gre? Za reči tako dalekosežne, velike, neskončne. In vendar pogostokrat pogrešamo v naših vrstah one gibčnosti, živahnosti, požrtvovalnosti in vztrajnosti, ki jo občudujemo

pri otrocih sveta. Res da prav vseh ne bomo nikoli rešili; toda koliko ljudi greše v zgubo, ki bi se dali rešiti, ko bi se zanje več storilo.

In zlasti socialni demokrati, katere nam gospod »oskrbnik« stavite v zgled kot pristne otroke sveta: kako vredno je primerjati Marijine otroke s socialnimi demokrati! Tam otroci sveta, — tu otroci božji. Organizacija zelo podobna, samo cilji so različni. Dve armadi, ki si stojita nasproti. Katera bo silnejša? . . . Oh! ko bi bili naši Marijini otroci tako zavzeti za svojo dobro stvar, kakor so socialni demokrati za svojo slabo, — mi bi gore prestavljali! . . . Pa če že ne v besednem pomenu gorá prestavljali, lice bi naši domovini spremenili, življenje krščansko med nami visoko povzdignili, ljudstvo slovensko spremenili v narod otrok božjih . . .

A Vi, gospod šolski oskrbnik, nam ravnanje in delovanje socialnih demokratov — otrok sveta — opisujete natančno. Vredno je Vaš opis ogledati si natančneje in ga primerjati z ravnanjem otrok Marijinih. A ker se mi pa utegne to primerjanje raztegniti preveč v daljavo, zato ga odložim za prihodnjič. Danes samo še eno reč, za katero bi bilo prihodnjič že prepozno.

Ker smo še vedno bolj na začetku leta, Vas vprašam: Otroci Marijini, kako ste delali za »Bogoljuba«? Vi časniški odseki, kako ste se gibali? Kakšni so Vaši uspehi? Koliko ste jih pridobili? Ste posnemali otroke sveta, socialne demokrate, pri tej agitaciji? Da bi Vi videli, kako ti znajo to reč! — Sempatje se tudi med Vami dobi kak tak, ki ne zaostaja v tem oziru za otroci sveta. Iz neke župnije, ki ni posebno velika, nam je došlo poročilo: Ta in ta hodi od hiše do hiše, agitira za »Bogoljuba« in pravi: Ne jnjam prej, dokler jih ne bo sto! — Ko bi bila v vsaki družbi vsaj ena ali eden tak! Ali je? Pa potem bi moralo število naročnikov poskočiti vsaj za 5000. Ali tega doslej v Ljubljani ne čutimo. Da, za mno-

go več bi moralo poskočiti, ko bi se hotel doseči oni vzor, ki nam mora biti pravilo: Noben družabnik brez družbenega glasila!

Še je čas; še smo precej na začetku leta. In če se doslej ni zgodilo, se lahko še vedno naredi. Imena onih župnij, ki so letos dosegli število 100, bomo objavili; ravno tako pa onih, ki so dosegli vzor: kolikor družabnikov, toliko »Bogoljubov«. Samo naznaniti se nam morate. Saj vidite: Oskrbnik šole krščanske omike vprašuje, če so naše čete dobro organizirane, če si upam ž njimi doseči velikih uspehov. Sporočite mi, kako ste organizirani in kako delate, da mu morem povoljno odgovoriti.

Seveda za »Bogoljuba« delati še ni vse. A začetek in podlaga je. Če se za to ne potrudite in poženete, težko da bi se za katero drugo stvar.

Otroci Marijini — učite se od otrok sveta!

Tudi od teh se učitel! — Tiskarski škrat pomnožil naročnike. Marijina družba v Št. Jurju ob Taboru (Štajersko), je poslala letno poročilo za naš list. V njem je bilo tudi število naročnikov »Bogoljuba«, namreč 163. Škrat pa je v tiskarni naredil iz tega števila 187. Ko so članice časniškega odseka to brale, so rekle: Škrat nagaja nam, me pa bomo njemu! In res so nabrale še 24 naročnikov, tako da je bilo potem v resnici 187 skupnih »Bogoljubov« plačanih.

To so tiči! Ti so pa še hujši agitatorji kakor socijalni demokratje! Nikjer na Kranjskem jih ne dosegate — namreč z ozirom na velikost župnije, ki ni posebno velika, pa ima blizu 200 »Bogoljubov«. Skušajte se jim vendar vsaj približati. Kar zamorejo tam, zakaj bi drugod ne? Ko bi imeli povsod takih agitatorjev, pa denemo soc. demokrate v koš in otroci luči bi bili enkrat modrejši od otrok sveta.

Na delo za abstinenco!

Marijinim hčeram na Murskem polju.

Tudi me, Marijine hčere na Murskem polju se probujamo, ter gremo na delo v novem letu za abstinenco! Koliko pregreškov in koliko žrtev se ravno v naših krajih dogaja zaradi alkoholne pijače! Prepotrebno bi toraj bilo, da bi ravno me, Marijine hčere se trdno odločile in vstopile v družbo abstinenco, da bi s tem pokazale ljubezen do bližnjega. Zatajevanja je treba; a tega se ni ustrašiti, saj nam Marija, naša Mati ponuja svojo roko. Na delo toraj, Marijine hčere na Murskem polju! Ali se nam ni dal vsega naš božji Izveličar? Dal je svojo srčno kri za nas, ali nam bi se to malo zatajevanje zdelo preveč? Toraj v tem novem letu začnimo, v vsaki župniji pri prvem sestanku ustanovimo abstinenci odsek! Posebno križevske Mari-

jine hčere Marijine, nastopimo odločno v boju proti alkoholu, me moramo začeti in tako še tudi druge za to pridobiti!

Marijina hči — abstinentska.

Hajdina pri Ptujju. Dragi »Bogoljub«! Vsikdar sem te vesela, kadar prihajaš ter takoj rada pogledam, če prinašaš kaj o »abstinentih«. Drage hajdinske družbenice! Ali bi se tudi pri nas ne dal ustanoviti abstinenci odsek? Ali bi ne bilo tudi pri nas dobro in koristno širiti abstinenco, posebno ko živimo blizu kraja, kjer se iztoči toliko alkohola?

Op. uredništva. Zelo nas veseli ta glas s Štajarskega. Posebno okoli Ptujja je potrebno, da napoveste odločno vojsko žganju, katerega se nikjer toliko ne popije kakor ravno tam. Prosimo lepo: Začnite povsod!

Kako se gibljemo.

Iz Idrije. Precej je napredovala naša družba v zadnjem letu. Kakor vsako leto, smo imele tudi letos privatne shode ali konference v družbenih prostorih vsak tork po »Zdravi Mariji«. Preč. g. voditelj

nam razlaga verske resnice. Letos so te konference posebno zanimive, prišli smo do razlage presv. rožnega venca, a zraven nam opiše preč. g. voditelj še svete kraje, kjer se je vse to zgodilo, katere si je pred par meseci

sam ogledal. — Kadar pa preč. g. voditelj nima časa priti h konferencam, se zberejo dekleta iz »Alojzijeve skupine« in izdelujejo čipke za cerkveno perilo in vezejo cerkvene prte. Tudi iz evharističnega odseka se takrat zbero in prebirajo odstavek o presv. Rešnjem Telesu iz »Bogoljuba«. Ta odsek ima že nekaj članic za vsakdanje, tedensko in štirinajst-dnevno sv. obhajilo, vendar pa bi bilo želeti, da bi se jih še več priglasilo. — Vsak četrtek imamo pevsko skušnjo, pri kateri nas gospod organist Pogačnik brezplačno podučuje. Letos imamo nov, izvrsten harmonij. — Vsako soboto pospravijo dekleta iz odseka sv. Marte družbene prostore in drže vse v najlepšem redu. — Ob nedeljah imajo misijonski, kanizijev in treznostni odsek svoja zbirališča. Vsi odseki dobro uspevajo, tudi treznostni ni med zadnjimi. Čeprav je bil ustanovljen šele pred par meseci, ima že 36 članic, med njimi precej popolnih abstinentinj. Pri zbirališčih preberó vedno kaj primernega iz »Bogoljuba«. Zelo nas zanima vedno »misijonsko poročilo«, katerega vselej preberemo. Naš misijonski odsek je veliko novih udov pridobil apostolstvu sv. Cirila in Metoda. — Kanizijev odsek, ki tudi skrbi za dobre časnike, je pridobil »Bogoljubu« 26 novih naročnic. Ta odsek oskrbuje tudi družbeno knjižnico, katera šteje 1032 knjig. Vsako nedeljo od 9. do 10. ure se knjige razdajajo družabnicam.

Naše življenje v družbi je živahno in veselo, zelo rade se snidemo skupaj in se pošteno razveseljujemo.

Novink pa tudi ne zabimo, vsak mesec imajo poseben poduk, zraven pa tudi malo razvedrila.

Odbor ljudske hranilnice in posojilnice je podaril naši družbi izvrsten šivalni stroj. Poletne mesece podučuje ena družabnic svoje mlajše sosesre v šivanju, vsako jutro od 6. do 8. ure. — V novembru smo napravile veselico v prid Miklavževemu večeru. Letos nam je bilo mogoče 20 revnih obleči v gorko zimsko obleko. Vso obleko sešijejo družabnice same brezplačno, z največjim veseljem. — 6. t. m. pa smo zopet napravile božičnico, ki nam je jako ugajala.

Št. IIj v Slovenskih goricah. Ponavljanje sv. misijona smo imeli od 1. do 6. januarja. Vodili so preč. gg. jezuitje iz Ljubljane. Zadelo se je zopet novo gibanje mladine. Vstali smo mi fantje iz spanja na delo. Ne morem dopovedati, kako slovesen je bil za nas dan 5. januarja. Mala četica, zbrana pri oltarju Marijino družbo, 29 dobrih in zvestih sinov.

Kakor mislim, ostanemo vsi zvesti in stano-vitni do konca. Upanje pa tudi imam, da se naše število poveča. Fantje, tudi drugod vstanite, kjer še spíte!

Novo Mesto. Pred devetimi leti tukaj ustanovljena Marijanska kongregacija imela je letos v svečanu duhovne vaje, kakor jih ima vsako leto. Požrtvovalni ustanovitelj vlč. g. profesor Watzl vodil jih je z njemu lastno vnemo. Najlepši je bil pa sklep: skupno sv. obhajilo med peto sveto mašo, z zahvalno pesmijo smo sklenili. Začetkom leta priredila je kongregacija zabavni večer članicam in dva večera za občinstvo. Pretečeno leto omožile sta se dve članici, od katerih se je kongregacija v največji ljubezni ločila. Pa tudi bela žena smrt nas je obiskala ter nam pobrala naglo dobro Roziko, katera je članicam zapustila lep zgled otroške ljubezni do bolne mamice. Pri nas imamo knjižnico že od začetka dobro urejeno, z do 1000 najboljših knjig in časopisov! Pri zadnjih duhovnih vajah pa ustanovljeni odsek za pogosto sveto obhajilo uspeva in deluje lepo. Odsek za olepšavo cerkve deluje tudi z vso pridnostjo, samo odsek za pobožnosti ali nabožni odsek I. oddelek sedaj nekoliko počiva, vendar ga upamo z Marijino pomočjo tudi prav kmalu oživiti. Vodstvo naše družbe so prevzeli zdaj milostni gospod prošt sami. Slovesni praznik 8. grudna obhajali smo slovesno s skupnim sv. obhajilom in popoldne slovesni govor premil. g. prelata Flisa in slovesni sprejem 15 kandidatinj, pete litanije, zahvalna pesem ter sklepní blagoslov.

Vipava. Jako slovesno je obhajala tukajšnja Marijina družba svoj glavni družbeni praznik 8. decembra. Zjutraj je bilo med sveto mašo skupno sveto obhajilo. Popoldne po poklicu sv. Duha bil je govor voditelja, preč. g. kaplana Riharja, nato skupna, glasna obnovitev posvečenja in pete lavretanske litanije. Tri kandidatnje sprejele so ta dan modre trakove. Z zahvalno pesmijo in Najsvetejšega blagoslovom se je končala slovesnost. — Imamo novo prednico gdč. Franico Kariž, pod koje vodstvom upa Marijina družba zgledno delovati. Z januarjem je dobila Marijina družba primerno sobo v cerkveni hiši. Tukaj bodo mesečni shodi, zbirale se pa bodo tu članice tudi vsako nedeljo po popoldanski službi božji k tedenskim sestankom. Zraven družbene sobe ima naša »Bogomila« svojo društveno sobo, katere članice so večinoma Marijine hčere. Edinost, mir in zadovoljnost vlada med članicami. Tudi za abstinenco gibanje se zanimajo naše Marijine hčere; upati je, da bomo o tem

mogli še kaj nadaljnega poročati, za sedaj bodi omenjeno, da si je Marijina družba naročila »Zlato Dobro«.

Št. Jakob v Rožu. Leta 1907. na praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja je bila ustanovljena Marijina družba. Sprejetih nas je bilo 26, do danes je naraslo število na 59 udov, 4 so izstopile, ker se niso mogle popolnoma odpovedati plesu, 2 pa nam je ugrabila nemila smrt, oglašeni je na novo 5 kandidatij. A dosti deklet se nam še odteguje, ker jih vabi mamljivi ples, želeti bi bilo, da vstopijo v našo družbo, kjer se jim nudi mnogo nedolžnega veselja. — Imamo sledeče berilo: Mohorjeve knjige, 20 izvodov »Bogoljuba«, »Salezijanska poročila« in »Cvetje«. Uprizorile smo do zdaj šest iger, in sicer: »Lurški čudeži«, »Srce Jezusovo, mir in sprava naša«, »Dve materi«, »Nežika z Bleda«, »Večna mladost in lepota« in »Ljudmila«. Pred letom smo vpeljale »Čebelico«, nabrale smo skupaj 192 kron. V letu obhajamo dva glavna praznika, Brezmadežno spočetje in praznik Srca Jezusovega; ta dva praznika je vedno slovesen sprejem v župni cerkvi. Navadne shode imamo redno vsak mesec v družbeni kapeli. Družbena zastava je stala 587 kron.

Col nad Vipavo. Duhovne vaje v Marijini družbi smo imeli dne 2., 3. in 4. novembra ter jih zaključili s skupnim sv. obhajilom na dan tukajšnjega celodnevnega češčenja. Vodili so jih č. pater Bonaventura iz Sv. Križa, ki so nam v petih krasnih in duhovitih govorih razložili naše stanovske dolžnosti. Posebno so nam priporočili pogostno sv. obhajilo. Sicer smo že do sedaj v veliki večini rade prihajale k mizi Gospodovi, a po duhovnih vajah hočemo sv. obhajilo prejemati in drugim priporočati kot vsakdanjo potrebo. Na dan celodnevne češčenja in poslednja dva dni je prejel sv. obhajilo nad 500 ljudi, med temi zlasti veliko mož in mladeničev. Gotovo veselo znamenje! Dne 4. novembra popoldne se je ustanovila tudi Bogomila. Pristopilo ji je takoj 38 deklet, a pristopilo bi jih gotovo še več, če bi se vršila ustanovitev v nedeljo in ne na delavnik. V Marijini družbi nas je vseh skupaj 91. Vse smo se vpisale v družbo treznosti, II. razred. Zadnji čas smo morali tri izključiti iz Marijine družbe radi nesrečnega plesa. No, takoj so se znašle v novem društvu Ciril-Methodarije, kjer se vsaka slavnost s plesom končava. S tem so pokazale, da niso bile nikdar prave hčere Marijine. Naproti so pa tri druge vstopile v samostan in še mnogo jih po tem teži, zavedavši se, da po hrupnih društvih je polno nevarnosti za mlado dekle, a v samoti se lepo Bogu služil-

Predpustom upamo napraviti zopet igro, katerih smo dosedaj same Marijine hčere na splošno zadovoljnost vprizorile že osem.

Križe pri Tržiču. Ozrmo se nekoliko na delovanje naše Marijine družbe! Odsekov imamo kar šest: evharistični, socialni, misijonski, narodno-obrambni, časnikarski in treznostni. Sedaj pa pogledjmo, kaj se je dogledlo! Imamo vsakdanje in pogosto sv. obhajilo, moli se ob nedeljah in praznikih pred sv. mašo in večernico sv. rožni venec, vsako tretjo nedeljo imamo molitveno uro, vsako prvo pa mesečni shod. Nabralo se je okoli 500 članov za apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Nikdar ni bilo število Mohorjanov in »Bogoljubovih« naročnikov tako visoko, kot letos, ko so dekleta Marijine družbe pobirale naročnino: Razpečalo se je dokaj narodnega kolka in nabralo precejšno število obrabljenih znamk za obmejne Slovence, 21 deklet Marijine družbe je članic tukajšnje podružnice »Slovenske Straže«. Zastopana je bila tudi Marijina družba na marijanskem kongresu v Solnogradu po preč. g. voditelju in dveh članicah v narodni noši. Članice je odposlala družba na lastne stroške. Romale smo tudi na Brezje. To je v kratkih potezah naše delo pretečenega leta. Toda mi se nočemo s tem hvaliti, temveč želimo, da bi nas tudi drugje posnemali. Z obžalovanjem pa omenim, da je bilo nekaj deklet izključenih. — Ustanovljena je tudi ženska Marijina družba, v kateri je čez sto ženâ; imajo tudi redno mesečne shode; teh delovanje je bolj omejeno na njihove družine. — Prenovila se je letos od zunaj in znotraj naša župna cerkev, darežljivost župljanov je bila velika, potreba cerkve pa še večja, kar še manjka, t. j. nove klopi in tlak, se prihodnje leto napravi. Koncem Vam, gospod urednik, želimo prav srečno in veselo novo leto in ako Vas prihodnje leto kaj zanese v našo stran, počastite tudi nas s svojim obiskom, saj potujete radi in veliko.

Dolenjvas pri Ribnici. Nabralo se nas je mnogo naročnikov »Bogoljuba«. Ustanovile smo odseke. Imamo tudi Čebelico, ki prav pridno nabira. Zdaj šteje družba 130 članic. Kratko jesensko božjo pot smo napravile k Novi Štifti. Daljšo pa meseca junija na Trsat. Ob nedeljah in praznikih, kakor tudi med molitveno uro veselo pojemo iz ljudske pesmarice. Le mladeničem želimo malo več poguma in značajnosti.

Iz Žabnice. Pregled Marijine družbe leta 1910. Koncem lanskega leta je štela naša dečliška Marijina družba 38 članic; letos jih je

priraslo 10, ki so bile deloma 6. marca, deloma 8. decembra sprejete po večmesečni kandidaturi. Izgubila pa je družba 11 članic, bodisi vsled poroke, bodisi vsled vstopa k redovnicam, bodisi vsled izključitve, tako, da znaša k sklepu letošnjega leta število Marijinih hčera 37. Hospitantinji sta bili 2. Vseh shodov je bilo 12. med njimi dva slovesna. Dvakrat so imele članice skupno sveto obhajilo, privatno pa prejemajo svete zakramente večinoma na mesec. Družba ima štiri odseke: molitveni, cerkveno - olupševalni, treznostni in časniški, katerih vsak šteje po pet članic. Vsi delujejo, vendar je želeti večje živahnosti v delovanju. Tudi ozir naročitve in prebiranja družb. glasila »Bogoljub« se želi več vneme. V »Družbo treznosti« so razun ene vpisane vse članice in izpolnjujejo tudi njena pravila. Več Marijinih hčera je vpisanih tudi v podružnico »Slov. Straže«. Na sv. Roka dan je družba romala na božjo pot na Dobrovo pri Ljubljani; drugih izletov ni priredila. Lastne knjižnice nima, a posluhuje se one Kat. slov. izobraževalnega društva, kojega članice so večinoma tudi vse Marijine hčere. V družbine namene je bilo darovanje dne 8. decembra in sicer 19 K 46 v. Če še omenimo, da so nekatere članice Marijine družbe prav spretno igralke pri predstavah K. s. izobraž. društva in da so se poleg drugih odlikovale s pletenjem vencev za vredni sprejem premil. gospoda knezoškofa o priliki njegovega prihoda v župnijo dne 7. in 8. junija t. l. in da je tačas Marijina družba z zastavo sprejela Presvetlega ter se mu v pozdravnem nagovoru poklonila po svoji bivši prednici Mariji Vilfan, lahko sklenemo pregled.

Miren pri Gorici. Naša dekliska Marijina družba vrlo napreduje. Družbenice se redno udeležujejo mesečnih shodov in pridno prejemajo sv. zakramente. Tudi novinke se dokaj rade oglašajo, sedaj šteje naša družba 54 članic skupno z novinkami. — Dne 8. decembra smo imele zjutraj med sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldne pa prvi slov. shod. Omeniti moramo, da naša družba obstoja šele od polovice meseca avgusta. — Dekleta se razen mesečnih shodov večkrat shajajo v našem lepem »Društvenem domu« in se tam na pošten način veselo zabavajo. — Kaj pa z odseki, bodete vprašali gosp. urednik, in pa z »Bogoljubom«? Mnogo se je delalo tudi za to, nekatere so bile že prej naročene, novih pa se je oglasilo okoli 15. Delati pa hočemo na to, da bode vsaka družbenica naročnica »Bogoljuba«. — Kaj pa z našimi mladeniči? Ali bi ne bila tudi zanje Marijina družba? Da, bila bi in

gotovo ne v škodo. Toda, ker vemo, da mea Marijino družbo in Orlom ni nobenega prepada, to se pravi, ako mladenič Orel izpolnjuje nauke v »Zlati knjigi«, je gotovo že Marijin sin, ali drugače povedano: Ako bi danes mladeniči bili že popolni Orli, to je da bi natančno živeli po naukih »Zlate knjige«, bi danes, kakor zrelo sadje, ki samo pada v naročje, vsi pristopili brez posebne reklame v Marijino družbo.

Ženska Marijina družba v Trstu. Dne 8. decembra je bil občni zbor naše družbe. Iz poročil tajnice in blagajničarke smo razvidile, da družba napreduje. Družba šteje 1227 udiinj (izmed teh 153 gostinj) in 413 žen. Mesečnih shodov je bilo: 4 skupni, 9 za dekleta, 9 za žene in 10 shodov k uri češčenja. V armenski cerkvi se je darovalo 32 sv. maš, opravile smo enajst skupnih sv. obhajil. V družbenih prostorih zbirale smo se k pouku in zabavi. — »Bogoljuba« je v družbi 208, »Glasnikov« 100, »Naše Moči« 24. Naša knjižnica šteje nad 450 knjig. Dekletom so v čitalnici na razpolago vsi katoliški slovenski časopisi. — »Čebelica« tudi ne nazaduje, ima že 23.000 kron hranilnih vlog. — 11. decembra 1910. vršil se je skupni shod, umeščenje novega odbora in 30 novink je bilo sprejetih v Marijino družbo.

New-York. Čeravno se malokedaj kaj sliši o newyorški Marijini družbi, pa vendar se gibljemo. Sedaj smo obhajale tridnevno pobožnost na čast Brezmadežni, hodile smo poslušat lepe nauke č. o. Anzelma, voditelja družbe. Sklep pobožnosti je bil v nedeljo, dne 11. decembra. Dopoldne ob pol desetih je bilo skupno obhajilo vseh newyorških slovenskih deklet; popoldne pa je bila procesija z gorečimi svečami, zraven je bilo tudi nekaj malih belo oblečenih deklic. Med procesijo smo prepevale litanije Matere božje. Kaj takega se nismo nadjale tu v New-Yorku. Veliko pa še pogrešamo deklet, ki vemo, da so bile doma v družbi, žalibog med nas pa ne pridejo, jim druge družbe bolj dopadejo. Tu v Ameriki so v večji nevarnosti nego doma.

Vič pri Ljubljani. Naša Marijina družba je vprizorila dne 13. novembra 1910 podučno in ginljivo igr »Sv. Elizabeta«. Ako vpoštevamo to, da je za to igro treba postaviti na gledališki oder 26 oseb in da je bilo mnogo izmed teh začetnic, tedaj moramo reči, da je bila igra vprizorjena dobro. Zato se je pa dne 4. decembra še enkrat ponovila. Družbine shode in skupno sveto obhajilo imamo redno vsaki mesec. Tudi »Bogoljuba« prebiramo prav pridno. Od vseh strani sporočate, kako se množi število Marijinih sinov in hčera.

Zal bog, da od nas tega ne moremo sporočati. Sami ne vemo, kaj je vzrok, da število ne raste. Mnogo dobrih deklet je v prostrani župniji; a imajo predsodke proti družbi. Dekleta! Predsodke na stran! Vstopite v družbo! Le v močni armadi je upanje na zmago!

Iz Podkrajja pri Vipavi. Naša Marijina družba je sedaj par let sem samo živorarila. Pa, hvala Bogu, dobili smo vrlega gospoda župnika, ki so se z vso vsmo oklenili tudi Marijine družbe ter kmalu vso preustrojili. 8. grudna 1910. smo imele glavni shod ter izvolile v novi odbor štiri članice, ki so prisegle v roke gospoda vodnika pred kipom Brezmadežne, da hočejo vestno vršiti svojo častno nalogo. Ta dan smo tudi na željo g. vodnika ustanovile odseke za razširjanje dobrega beriva in nepotrebne treznosti. Sklepu je takoj sledilo dejanje. Prejšnja leta smo prejemale samo pet izvodov, letos pa bomo kar okrog 20 iztisov vzornega »Bogoljuba« dobivale. Osem pa se nas je korajžno postavilo v bran kralju alkoholu, katerega kraljestvo zatirati bodi tudi naše geslo! — Določili smo za naprej štiri glavne pa vsakomesečne navadne shode. V preteklem letu smo spremile eno sestro k večnemu počitku, drugo smo omožile, dve pa sta si izvolili mirno samostansko življenje za svoj bodoči poklic; eno pa smo radi nepokorščine morali izključiti; ostane nas še 40, pa se mlade oglašajo, da bomo zmíraj rasle po številu in kreposti.

Nova Marijina družba se pripravlja v Kanalu. Na Svečnico se ustanovi. Med dekleti vlada veliko zanimanja za novo družbo. Število priglasiženih znaša že nad 70 in se vsak dan množi.

Sv. Anton v Slovenskih goricah. Na praznik Brezmadežnega Spočetja smo mladenke med sv. mašo skupno pristopile k mizi Gospodovi. Bilo je krasno. Popoldan je bil shod. Krasen govor so imeli gospod vodnik. Obljubili so nam, da bode odslej shod vsak mesec. Sprejelo se je tudi več novih članic. Manjka še odsekov. Posebno potreben bi bil abstinenčni odsek.

Divača. V minulem letu se je ustanovila tudi pri nas Marijina družba. Velike zasluge ima pri tem vlč. g. misijonar Krivec iz Celja. Stavil je namreč z bivšim dušnim pastirjem, da mora ta moliti za pokoro toliko rožnih vencev, kolikor deklet dobi nad trideset za družbo. Brez usmiljenja smo naložile domačemu gospodu, naščuvane od g. misijonarja precejšnje pokoro. No, pa ni godrnjal! Velikonočni ponedeljek nas je slovesno sprejel v družbo preč. g. Janez Kalan. — V nedeljo Sr-

ca Jezusovega je bilo skupno sveto obhajilo, pred slovesno sveto mašo so blagoslovili kip Srca Jezusovega, drugega družbenega patrona, 14. avgusta je imel slovesen shod preč. g. kanonik Kosec iz Trsta, nato blagoslovil soho lurške Matere božje, glavne družbine zaščitnice. Za tem se je razvrstila veličastna procesija, katere so se udeležile tržaška, rojanska in senožeška Marijina družba. — Meseca julija smo imele shod v prijazni dolinici v Lipici, v oktobru pa v Kačičah. 3. decembra je bil zopet sprejem in sicer pri novem oltarju, ki je bil isti dan blagoslovljen. Koncem leta je pa družba osirotela. Izgubila je svojega dosedanjega voditelja, ki je bil premeščen. Naj bi dobila kmalu novega in skrbnega!

Iz Šmihela pri Novem mestu. Naša Marijina družba se je letos pripravljala na družbeni praznik 8. decembra. Imele smo tri dni duhovne vaje; na praznik zjutraj po sveti maši pa skupno sv. obhajilo. Tudi o odsekih se je že mnogo govorilo, a težko je pričeti. (No, no, take težave pa ni; to si vse prehudo predstavljate. Ur.) — Umrlo je že več družbenic, zadnja med njimi je zvesta družbenica Ana Hladnik.

Iz Rojana pri Trstu. Naša Marijina družba se prav lepo razcveta. Pred praznikom Brezmadežne smo imeli duhovne vaje. Na praznik slovesen sprejem 16 deklet in 4 ženâ. Slavnostni govor je imel č. g. Šonc iz Trsta. Naš dekleta so prepevala, da je bilo veselje poslušati. Po spričevalu gospoda urednika »Bogoljuba« ni nikjer v družbi tako krepkega in veselega petja, kakor v naši družbi. Pojemo svete pa tudi mnoge domače narodne pesmi, kar je pri nas, ki smo v bližini tujcev Italijanov, jako potrebno. Prejemamo pa tudi rade sv. obhajilo, čitamo Bogoljuba in lepe knjige.

S Polšnika. Slovesna tridnevnicca v čast Lurški Materi božji se bo, kakor druga leta, tudi letos obhajala dne 10., 11. in 12. svečana. Vsak dan bo sveta maša z govorom zjutraj ob 6. in dopoludne ob deseti uri, popoludne ob drugi uri pa pete litanije Matere božje. Ob koncu tridnevnicce se bo blagoslovila nova zastava dekliške Marijine družbe in se bode vršil sprejem novih udov, mladenčev in deklet, v družbo. Dekleta prirede tudi igro »Marijin otrok«. Vabimo k tridnevnicci in h končni slovesnosti sosedne Marijine družbe in druge vnete častivce Lurške Matere božje, tudi Vas, g. urednik.

Hrenovice. V jeseni smo imeli za dekliško Marijino družbo tridnevne duhovne vaje, katere je vodil p. Bonaventura od Sv. Križa. — Po novem letu so dosedanji vodnik gosp.

župnik izročili vodstvo družbe g. kaplanu M. Dimniku. — Pri zadnjem shodu se je napravil odsek za časopise, ki je jel takoj delovati ter je pridobil 81 naročnikov za »Bogoljuba«. Sedaj bomo dobivali 108 izvodov »Bogoljuba«. Doslej jih je bilo 27. — Nekatera dekleta so

taka, da pravijo: »Vse bomo izpolnjevale, samo plesa ne bomo pustile.« Mi pa pravimo: »Tiste, ki bodo plesale, tudi drugega ne bodo izpolnjevale, ter bodo morale zapustiti družbo.«

Ali imate „Zlato dobo“?

Ravnokar je izšla prva številka t. l. z zelo zanimivo vsebino: 1. Kaj bomo pili, oziroma kaj bomo jedli? (a) doma, b) v gostih, c) v gostilni. — 2. Čujte! Brezalkoholna gostilna v Ljubljani (se odpre meseca svečana). — 3. »Napitnina« — »postrežnina«. Namestu neumne po nemkem skovane »napitnine«, po kateri bi se moralo vse zapiti, kar se dobi v dar, naj se rabi »postrežnina«, ker se taki darovi dajejo za postrežbo, za kaj naj se porabijo, to je obdarjenja stvar. Pametno! — 4. Protialkoholni shod duhovnikov. I. del: Kako naj dela katehet v šoli pri otrocih. — 5. Dopolnilo naše statistike. Izkazuje blizu **2000 abstinentov**. — 6. Na adresu »Zore«. Odkrita beseda našim dijakom. — 7. Naš plakat.

Prinaša veselo novico in srečno rešitev vprašanja: Kako priti v okom veliki draginji? — 8. Tudi na Notranjskem se grdo popiva. — 9. Slovestvo: »Mladeničem«, škofova knjižica, ki posvečuje celih 24 strani protialkoholnemu vprašanju. — 10. Raznoterosti.

Rihard
prijatelj in
krščanske

Smolej,
organizator
mladine.

Listnica uredništva. Dopisov se je danes nabralo posebno veliko. Mnogi bodo hudi, da so tako okrajšani. Ako bi hoteli tiskati ne-okrajšane, napolnimo ž njimi pol lista. Prosimo zopet in zopet: Nikar ne pišite preveč vsakdanjih in znanih reči; ampak le kar je kaj posebnega in za druge spodbudnega! Da ima vsaka družba vsak mesec shod in sv. obhajilo, da je na glavni praznik skupno sv. obhajilo, popoldne pa slovesni shod z govorom in sprejemom novih udov, da se pri tem tudi poje itd., to že vse davno vemo; to je v pravih, to mora biti in je skoro povsod enako. To pot smo take reči še sprejeli, drugič ne več. Drugače pa je, če kaka družba poskoči z »Bogoljubom« od 30 na 103. To je kaj posebnega in je vredno povedati drugim v spodbudo. Ravno tako druge podobne reči. — Idrija. Prav živahno življenje imate. Posebno nam ugajajo tedenski shodi. Naj bi posnemali tudi drugod! — Vipava. Tudi pri Vas imate abstinate! To je za Vas, ki ste sredi vinskih goric, posebno častno. Bravo! Le naprej! Koliko ložje bi bili še tam, kjer nimajo domačega vina! — Novo mesto. Prav nič Vas ne preziramo; nimamo nobenega vzroka, vemo, da ste pridne, samo časih v poročilih malo preveč zgovorne, kar

sicer ni nič hudega, ampak nam bi bilo ljubše krajše. — K r i ž e. Rad pridem, kolikor morem, kjer me radi sprejmejo. Upam, da se še kdaj vidimo. — C i r k n i c a. Hvala za pre-prijazno pismo! Ampak če bo vsako leto mogoče, tega pa ne morem obljubiti. Koliko je še krajev, kjer še nisem nikoli bil! Zdravi in v abstinenci vstrajni mi ostanite! — R o j a n. Res lepo, živahno, veselo prepevate; takega petja še pri nobeni družbi nisem slišal. Privoščil bi pa vsaki družbi takih krepkih pevk in tako veselega petja kakor je pri Vas. — D i v a č a. Revice ste same ostale. Držite se dobro! Bog daj kmalu novega pastirja! — Š t. I l j. Mladeniška Marijina družba Vaša me posebno veseli. Pozdrav bratom ob meji! — Več dopisov se je moralo odložiti.

Lepša izdaja »Bogoljuba« na boljšem papirju in z lepšim tiskom, kakor kaže, ne bo šla. Ljudem se kronice smilijo. Radi bi bili privoščili »Bogoljuba« lepšo vnanjost; a če se Vam zdi dosti lep tak kot je, evo, je pa tudi nam prav. (Da pa na platnicah ni bilo nič tiskano, to je bilo pa samo slučajno, kar je storila tiskarna brez vednosti urednikove. Drugič bi ne bilo več tako.) Oni, ki so že plačali 3 krone, se jim bo ena vrnila ali vračunila za prihodnje leto.

SLOVENSKI MISIJONAR

Misijonska misel na katoliških shodih.

»Bogoljub« je v zadnji lanski številki poročal, kako so bili na marijanskem shodu v Solnogradu navdušeni za katoliške misijone, posebno za Bosno. Tudi o misijonskem navdušenju, ki je vladalo na velikem nemškem katoliškem shodu v Vratislavi (Breslau) leta 1909 je »Bogoljub« že pisal. A vse druge shode je prekosil v misijonskem navdušenju lanski nemški katoliški shod v Avgzburgu. Dne 23. avgusta (1910) je bilo celo slavnostno zborovanje posvečeno misijonom. Trije imenitni govorniki so zbrane množice (nad 50.000) vnemali za katoliške misijone. Benediktinski opat Norbert je katoliško misijonsko delo primerjal velikanski križarski vojski proti temi poganstva. »Vsako ped zemlje morajo misijonarji priboriti v neizrečenih težavah in pomanjkanju, v potu in solzah, s trpljenjem in smrtjo. Toda naši apostolski vojaki se ne strašijo nobenih žrtev, tudi življenje radi žrtvujejo, in če misijonski križ omahne iz ene umirajoče roke, ga že poprime druga in nese dalje k zmagi. Da, k zmagi. Skoraj 13.000 misijonskih duhovnikov stoji v bojni vrsti proti poganom. Okoli 8 milijonov kristjanov so že iztrgali poganstvu in okoli 1¼ milijona se jih pripravlja za sveti krst. Resnično, božji blagoslov spremlja to delo.«

Drugi slavnostni govornik profesor Majers je v dolgem navdušenem govoru med drugim dokazoval naslednje misli: »Misijonsko navdušenje je znamenje trdne in žive vere. Čut za misijone je čut požrtvovalnosti; ljubezen do misijonov je

čista in nesamopridna ljubezen do Boga in do bližnjega. Misijonsko delo je delo junaških src. Nikari ne mislimo, da so misijoni stvar samo nekaterih ljudi, ki nimajo ravno drugega dela, ampak misijoni so skupna dolžnost cele katoliške cerkve. Vsak veren kristjan je dolžan služiti misijonom z zanimanjem in z gmotno podporo; z besedo in pismom, če more, v vsakem slučaju pa z molitvijo. Vsi moramo izvrševati misijonsko dolžnost in misijonsko službo, vsi moramo biti sinovi apostolstva. Najlepši cvet katoliške misijonske gorečnosti je pa misijonski poklic, osebno delo v katoliških misijonih. Naši misijonarji so mladost in življenjska moč sv. Cerkve. — Katoličan, ki se v življenju ni zanimal za misijone in ni imel gorečnosti zanje, tak katoličan je zanemaril najlepši kos svoje minljive domovine in zapravljal najboljši del svojega življenja.«

Po teh govorih je zavladalo nepopisno navdušenje. Splošno se je govorilo in pisalo: »Misijoni so bili središče katoliškega shoda v Avgzburgu, misijonski govori so bili najlepši, misijonsko navdušenje je bilo največje.« A navdušenje se je pokazalo tudi v dejanju. Misijonske družbe in bratovščine na Nemškem rastejo, darovi za misijone in misijonski poklici se množijo.

Na naših katoliških shodih še nismo

slišali nobenega govora o misijonih. Samo na evharističnem shodu v Dubrovniku (leta 1909) sta se dva govornika mimogrede dotaknila misijonske misli. Poslušajte!

Profesor dr. J. Jerše je svoj govor »Kako naj duhovnik vodi ljudstvo pred tabernakelj« končal s temi-le besedami: »Ne morem si kaj, da bi še nekaj ne omenil. Včeraj smo bili v Kotoru. Videl sem goro Lovčen in mejo črnogorsko. Milo se mi je storilo, ko sem si mislil, da zadaj za goro biva razkolno bratsko ljudstvo in vse naprej proti vzhodu in jugu — samo razkolni bratski narodi. Tudi ti imajo Jezusa v tabernakelju, toda zdi se, kakor bi ga ne bilo pri njih. Molimo za razkolne brate, da se vrnejo nazaj, da bo ena čeda in en pastir. Molimo doma z ljudstvom pred tabernakeljom, da se uresniči, kar je prosil Jezus pred svojo smrtjo: »Da bi bili vsi eno.« Širimo goreče novo bratovščino (apostolstvo) sv. Cirila in Metoda, molimo pri urah vednega češčenja z ljudstvom za razkolne brate, da bomo vsi slovanski bratje eno evharistično ljudstvo.«

»Bogoljubov« urednik se je v svojem govoru »Evharistija in naše organizacije« spomnil misijonov tako-le: »Že davno gojim željo, da bi Slovenci kaj več storili za misijone. Saj mora vsakega resnično katoliškega duhovnika boleti, videčega, koliko sto milijonov ljudi sedi še vedno v senci nevere, in premišljuječega, da te-

ga našega Boga v tabernakelju, ki je vsa naša sreča na zemlji, toliki ne poznajo! — — — tedaj, da bi Slovenci kaj več storili za misijone. Darujejo naši ljudje za misijone radi, a misijonarjev skoro nikakih nimamo, ker nimamo nobenega misijonišča ali semenišča, v katerem bi se misijonarji vzgajali. Mi smo za to premajhni in prešibki; le če bi se vzeli skupaj s Hrvati, lahko napravimo kaj takega. In kje naj si izberemo mi svoje misijonsko polje? Lepo bi bilo med pogani, ki pravega Boga še sploh ne poznajo, — a misijonsko delo se nam punja še bližje med našimi razkolnimi brati Slovani na bližnjem Balkanu. Zares čudno! Francoski in nemški misijonarji se ukvarjajo dolgi s temi siromaki, a mi, ki smo jim najbližji, se ne menimo dosti za nje!

Hrvatje in Slovenci, oprimumo se velike cirilo-metodske misli, vpeljimo po vseh naših škofijah apostolstvo sv. Cirila in Metoda in vzemimo se skupaj pa napravimo nekaj za rešitev naših razkolnih bratov!«

Led je torej tudi pri nas že prebit. Upamo, da bomo na naših prihodnjih katoliških shodih slišali že cele govore o misijonski misli. Kot katoličani smo dolžni zanimati se za misijone. Na splošnih katoliških shodih, na marijanskih in evharističnih shodih se spomnimo tudi misijonov!

F. G.

Bolgarsko katoliško misijonišče v Kara-Agaču.

»Slovenski misijonar« vam je v prvi številki pripovedoval, da je bila za katoliško Cerkev med Bolgari največja nesreča, ker ni bilo zadosti domačih (bolgarskih) misijonarjev. Po zadnjem preganjanju bolgarskih katoličanov (l. 1894) je torej papež Leon XIII. katoliškimi misijonarjem naročil, naj pred vsem skrbijo za dobra misijonišča (semenišča), v

katerih se bodo bolgarski dečki vzgajali za misijonski poklic. Tako semenišče so misijonarji ustanovili v Kara-Agaču (po naše bi se reklo Črna vas) pri turškem mestu Odrinu (Adrianopol) ob železnici, ki pelje iz Bolgarije v Carigrad. Misijonske sestre so v istem mestu (Kara-Agač) ustanovile šolo in zavetišče za siromašne bolgarske deklice; izmed njih so vzgojile

že lepo število bolgarskih sester, ki so velika podpora za katoliške misijone. Nas najbolj zanima deško semenišče; saj je od tega odvisna prihodnjost katoliške Cerkve v Bolgariji in evropejski Turčiji.

Do lanskega leta so v to misijonišče redno sprejemali tudi razkolniške dečke in jih vzgajali za katoliške misijonarje. Kaj takega je mogoče le na Turškem. Tam so namreč razkolniki tako slabo poučeni, da ne ločijo med katoliško Cerkvijo in med razkolništvom; v razkolništvu živijo le zato, ker ni zadosti misijonarjev, ki bi jih mogli prav poučiti in voditi. V zadnjih letih je pa število katoličanov že tako narastlo, da ne bode treba več sprejemati razkolniških dečkov, ker se oglašajo zadosti katoliških. To je že velik napredek. Lahko si mislite, da je veliko lažje za misijonski poklic vzgajati katoliške dečke, kakor pa dečke iz razkolniških družin. In odkod ta napredek? Ravno po prizadevanju mladih misijonarjev, vzgojenih v Kara-Agaču, se je katoliška vera tako povzdignila. Lansko leto so nanovo sprejeli nad 30 dečkov, med temi so samo trije iz razkolniških rodovin. Vseh gojencev je sedaj okoli 50.

S tem misijoniščem smo Slovenci v precej pristrčni prijateljski zvezi. Slovenski dobrotniki so že marsikateri dan siromašne Bolgarčke obvarovali lakote. In Bolgarčki vedo, kaj se pravi stradati; zato znajo biti hvaležni svojim dobrotnikom. O božičnih praznikih smo prejeli od gojencev bolgarskega misijonišča drobno pisemce, namenjeno slovenskim dobrotnikom bolgarskih misijonov. Glasi se:

Ljubljani dobrotniki!

Pater Ksaver nam je pripovedoval o Slovencih. Povedal nam je, da nas imate zelo radi in da nas radi podpirate. O božičnih praznikih se spominjamo Vas, dobrotnikov in Vam pošiljamo to drobno pisemce. To pisemce Vam prinaša naša srčna voščila za vesele praznike in srečno novo leto. Mali Jezušček naj Vas blagoslovi in naj Vam da zdravje in Vam

povrne vse, kar ste nam dobrega storili in nam bode še storili.

Dimitri

v imenu svojih součencev.

P. Ksaver je torej Bolgarčkom pripovedoval o Slovencih. To je P. Ksaver Lavdure, ki je lansko leto dne 9. kimovca prišel v Ljubljano, da bi zvedel, če bodo mogli kdaj iz naših krajev dobiti kaj misijonarjev za bolgarske misijone. Kakor je videti, imajo Bolgarčki P. Ksaverja posebno radi. Pa saj ni čuda. P. Ksaver je namreč sicer po rodu Francoz, a po srcu pravi Bolgar; sicer že star izkušen misijonar, a še vedno mladeniško goreč in živahen.

Misijonišče v Kara-Agaču prizadeva misijonarjem mnogo skrbi. In kako tudi ne? Koliko se je treba truditi, da male dečke navadijo reda in pouče o potrebnih vednostih. Saj veste, da se je treba dolgo učiti, preden kdo postane duhovnik in da študiranje mnogo stane. A kdo plačuje za gojence bolgarskega misijonišča? Vsi gojenci se vzgajajo popolnoma brezplačno; misijonarji jih morajo z vsem preskrbeti, jim dati obleko, knjige in hrano. Odkod dobijo denar? Od dobrih ljudi iz katoliških dežel. V podporo bolgarskega misijonišča je iznajdljiva krščanska ljubezen ustanovila

delo vsakdanjega kruha.

Dobrotnik si izbere en dan v letu in za ta dan preskrbi najpotrebnejši živež (»vsakdanji kruh«); v ta namen daruje 20 K, ker toliko približno stane najpotrebnejša hrana za en dan. Tisti dan, ki si ga je dobrotnik izbral, se v namen dobrotnika v semeniški kapeli opravi sv. maša in en gojenec v isti namen pristopi k sv. obhajilu. V obednici se pred jedjo spomnijo svojega dobrotnika in zanj molijo. Najprej se imenuje ime dobrotnika: »Današnji kruh nam je preskrbel N. N.« Potem vsi gojenci odgovorijo: »Povrni milostno, Gospod, vsem, ki nam zavoljo Tvojega imena kai do-

braga store, z večnim življenjem.»

Kdor se hoče Bogu zahvaliti za kako posebno dobroto, ali izprosi božjega blagoslova ob kaki posebni priliki, ali kaj storiti za dušo kakega rajnika, ima tukaj prav lepo priložnost. Lahko pa tudi več oseb skupaj zloži 20 kron za en »vsakdanji kruh«. Tako podpiramo vzgojo prihodnjih misijonarjev, a obenem skrbimo za kruh božje besede dobremu ljudstvu, ki samo zato živi v zmoti ločeno od prave Cerkve, ker ni misijonarjev, ki bi ga poučili. Misijonarji bi radi še več bolgarskih dečkov pripravili

za misijonski poklic, ko bi dobili več podpore. Iz razkolniških vasi prihajajo ljudje prosit, naj jim pošljejo katoliškega bolgarskega duhovnika. Zato je gotovo, da bode katoliška vera med Bolgari toliko hitreje napredovala, kolikor več bode domačih misijonarjev.

Darovi za »vsakdanji kruh« naj se pošiljajo naravnost »Apostolstvu« (Ljubljana, Semeniška ulica); v Ljubljani se darovi lahko oddajajo tudi v zakristiji cerkve Srca Jezusovega. Vsak dobrotnik dobi lepo podobico z naznanilom. kdai se zanj opravi sveta maša.

Božičnica v Bosni. — Zahvala.

V zadnjem »Bogoljubu« smo poročali o majhni božični razstavi, ki smo jo priredili v Ljubljani, predno smo odposlali darove Marijinih otrok v Bosno. Danes pa Vam, ljubi Marijini otroci, pokažemo natančneje, kaj smo dobili za Bosno. In da bodete spoznali, koliko dobroto ste storili s svojimi darčki, Vam popišemo tudi na kratko božičnico in natisnemo zahvalno pismo, ki ga je poslal P. Puntigam že do svetega večera nam.

Kdor bo pregledal zapisnik darovanih stvari in je ogledal tudi razstavo in čital seznam odposlanih stvari, vidi, da je bilo odposlano več, nego je tu razvidno. Kako pa to? poreče kdo. Odgovor je zelo lep: Ker so nam donašali k razstavi vsak dan več darov. Premnogokrat še darovalca ali darovalke niti opazili nismo, tako tajno je položil svoj dar k drugim stvarim, včasih tudi nismo mogli zvedeti imen tistih, ki so poslali to ali ono.

15. decembra smo Marijini otroci ves dan spravljali, šivali, zvezovali in neki Marijin sin je pridno zabijal zaboje. Ni ga bilo sram, čeprav je uradnik in ima lastno hišo. Delal je kot sluga Jezusov.

Drugo jutro je pa hlapec naložil majhen voziček z zaboji, zavitki in škatljami ter jih odpeljal na pošto. Pripomnimo, da pride tako poštnina najceneje, ako se pošljejo zavitki po pet kilogramov skupaj. Zato smo tudi vse tako priredili.

Zahvalno pismo P. Puntigama

Zlati Slovenci in Slovenke!

Tisočerna Vam zahvala za poslane prešteviline lepe in koristne reči! Zdi se mi, kakor da so se zlata srca dobrih Slovencev in Slovenk raztopila ter prišla kakor reka v našo ubogo Bosno. Res, ganljivo je, koliko je zmogla ljubezen Vaša v tako kratkem času. Nisem še odprl vseh zavitkov; a Jezušček je že vse videl in preštel ter si zapisal imena darovalcev in darovalk v Svoje presveto Srce. Vsak vinar in vsak dar bo narasel v hranilnici Njegovega Srca v velekapital, ki bo donášal večne obresti. Ta misel naj razveseljuje mnoge nam neznane dobrotnike in dobrotnice. Jaz ne morem storiti drugega, nego da rečem v imenu vseh obdarovancev prisrčni »Bog plačaj!« Prosim tudi, naj se ta moja zahvala nekako objavi, da jo bodo zvedeli vsi blagi dobrotniki. Mi bomo za vse molili in gotovo ne bomo nikoli nehvaležni. Želimo vsem sodelovalkam naše božičnice in vsem slovenskim pokrajinam milosti polne božične praznike in srečno novo leto.

Z vso hvaležnostjo

o. Anton Puntigam.

Sarajevo, 21. decembra 1910.

Tudi prednica sirotišnice je poslala zahvalno pismo. Naj sledi.

Preblagi dobrotniki!

Najsrdajnije zahvaljujem u ime naše siročadi za darove, to jest haljinice za djecu.

koje smo primili. Dragi Bog neka Vam to strostruko naplati, i sve potrebite milosti udijeli; to molimo se za Vas. Želimo sretno novu godinu!

Sa najodličnijim štovanjem

Sestre služavke Maloga Isusa,
nadbiskupsko sirotište.

Po praznikih nam je došlo še eno pismo iz Sarajeve. Vem da Vas zanima, zato naj tudi ono sledi:

Sarajevo, 29. dec. 1910.

Minuli so ljubeznjivi prazniki. Prinesli so nam mnogo veselja, pa tudi mnogo dela.

V sirotišnicah »Betlehem« in »Egipt« so bili na sveti večer nadbiskup Stadler sami pri božičnici ter peli s sirotami pred jaslicami božične pesmice, da je bilo veselje.

Na sveti dan so imeli rokodelski vajenci v naši dvorani za Marijine družbe božičnico; na Štefanovo gimnaziji in učiteljiščniki; na Šentjanževo učenci realke in trgovske šole. Tu smo gledali mnogoštevilne in ganljive prizore, posebno ako je Božiček izpremenil revnega, čez in čez zakrpanega dijaka v malega gospodiča.

Še enkrat tisočerna zahvala za vse. Molimo drug za drugega in delajmo skupno za božje kraljestvo. Zdaj nameravamo kupiti stavbišče in vrt za mladinski dom, ki je za nas krvava potreba, da se ne bo treba potikati po najetih prostorih z našo katoliško mladino. Lep prostor se nam nudi; če Bog da in nam pomorejo še naprej dobrotniki, se nam posreči velevažno podjetje.

Mnogo najlepših pozdravov vsem vrlim Marijinim otrokom na Slovenskem, pošilja v božjem Srcu

hvaležno vdani

o. Anton Puntigam.

Sarajevo, 6. jan. 1911.

Za danes bo menda dovolj. Prihodnjič se pomenimo kaj več o naših bratih in sestricah v Bosni. Ta čas pa delajmo in molimo za nje. M.

Naj sledi zaznamek odposlanih stvari in imenik darovalcev.

1. Različni prispevki za Bosno leta 1910:

Prodajalna Ničman »Journal« za vpisovane prejemkov. Ga. Goričanova platnene in barhentne odrezke, čipke za cerkveno perilo. Ga. Schifferer antipendij, nekaj obleke, perila in kos barhanta. Neimenovan pri Ničmanu oddal deško obleko. Neimenovana zimsko spodnje krilo. Gdč. A. in M. Detela: eno podobo Srca Jezusovega, tri kipe Mat. Božje iz porcelana in en

zavitek not za klavir. Č. g. župnik Barbo iz Smednika: šest starih mašnih plaščev. Gdč. Leop. Rosman iz Gorice sivo volneno blago za obleke. Ga. M. Alešovec platnene odrezke in vezenino za perilo, tri deške srajce, šest otroških srajčic, ene moške spodnje hlače, tri pare spodnjih hlačic za dečke, platno za prevleke na zglavnike, platno in barhant za perilo. Ga. Pogarar perje za dva zglavnika. Gdč. Pirc 1 kos kvačkanih čipk za paramente. Gdč. Fran Božič kvačkane čipke za paramente. Gdč. Plevel kvačkane čipke za paramente. Kat. Bukvarna 5 knjig s podobami za otroke. Neimenovana v Železnikih 3 kose tkanine za obleke. Č. g. župnik Fr. Zdojšek iz Sv. Jurija pod Taborom: 4 lesene reliefe, 1 monstranco, 3 kanon-tablice, 1 antipendij, 2 blaznanci za oltar, 2 zglavnika, 1 mašni plašč, 1 oltarno pogrinjalo, 1 kip Mat. Božje iz porcelana, 1 odejo, 2 rjuhi in 6 brisalk. Č. g. župnik dr. Jančič iz Sv. Petra v Savinjski dolini 3 platnene rjuhe. Cenj. tvrdka Gričar & Mejač 1 havelok in 5 čepic za dečke. Č. g. dr. A. Nastran knjige za dijaško knjižnico. Gdč. Bl. Nemetz igrače. Č. g. Ivan Soukup, župnik v Stari Oselici na Gor., enc burzo. Neimenovana iz Železnikov 42 m različn. blaga, trakove in gumbe. Neimenovana iz Trsta 2 rjuhi, 2 prevlaki za zglavnike in 2 plenički. Ga. Alešovec sešila 6 hlačic, darovala 12 žepnih rut in 7 komadov deške obleke. Ga. Luschin 1 škatljo sladkarje. Gdč. Luschin Marijana 6 in pol kilograma testenine, 1 zavitek otroškega perila, 1 zavitek igrač, 1 bluzo in druga oblačila. Ga. Josipina Schumi 1 zaboj (10 kg) slaščic. Neimenovane 42 parov otroških nogavic. Gdč. Marija Sattner 1 mašni plašč. Gdč. Brigita Souvan nanking za 3 blazinice. Gdč. Ana Kušar perje za zglavnike in 1 zavitek igrač. Č. g. dr. A. Nastran 22 komadov perila za dijake, 1 zavitek oblek za dijake in 17 vezanih knjig za srednješolsko knjižnico. G. Al. Persche 7 pletenih jopic in 7 volnenih čepic za otroke. Neimenovana 1 kip Mater Božje. Č. g. P. K. Hajek S. J. 1 zavitek podob. Cenjena tvrdka Ničman pole za jaslice, pole z vojaki in 4 zavitke podob. Neimenovana gospa 6 deških hlačic. Liebezeit 1 otroško igro. Neimenovana 2 rjuhi iz domačega platna. Gdč. Iz. Lemaire Dete Jezusa v jaslicah. Gdč. Detela Dete Jezusa v jaslicah. Č. g. p. Kunstelj, S. J. album iz Palestine. Ana Jenčič iz Kamnika 2 komada perila. Gdč. Zehrer 2 komada perila. Gdč. Julija Pressl otroš. obleke, perilo in igrače. Cenj. tvrdka Ničman 1 zaboj za pošiljatev. Gdč. Drogenik 1 zavitek ovojnega platna. G. Kregar brezplačno posrebril 3 kanon. tablicam okvir in 1 monstranco popravil in očistil. Neimenovana vazo in svetilko. Ga. Kessler 2 otroš. obleki.

Doposlano za Božič do 20. ozir. 22. dec. 1910.

Gdč. Ter. Šusteršič 1 kos kvačk. čipk za cerkveno perilo. Gdč. M. Jeglič 1 kos. kvačk. čipk za cerkveno perilo. Gdč. H. Stiene 1 kos kvačk. čipk za cerkveno perilo. Ga. Klein 3 rjuhe. Neimenovana 2 štrni sukanca za nogovice. Dekleta Marijine Družbe v Dragatušu nabrale 1 velik zavoj domačega platna.

2. Darila v denarju 1910. Franciška Jančar na Savi ob južni železnici K 20—. Za razglednice 70 h. Kruh sv. Antona 40 h. Za razglednice K 290. Neimenovan K 1—. Za razglednice K 160. Za razglednice K 160. Marija Kurnik in Ljubljani za razglednice K 8—. Za razglednice 16 h. Č. g. Vid Janžekovič, župnik K 2—. Za razglednice K 1—. Za razglednice 10 h. Iz nabiralnika pri Ničmanu K 330. Neimenovan 10 h. Neimenovan po p. Kunstelj-u K 2—. Gdč. Fr. Ceme K 2—. Gdč. Iva Jager K 2—. Župnja Sv. Peter v Savinjski dolini K 14—. Gdč.

Raunacher K 2.—, Neimenovana K 2.—, Gdč. Milica Schumi K 10.—, Č. g. dr. Jančič, župnik K 340, Francka Kokalj K 4.—, Ančka Jenko K 2.—, Neimenovana po p. Kunstelj-u K 2.—, Iz nabiralnika pri razstavi K 48-49. Za razglednice 50 h. Skupaj: K 137-25.

3. Darovi, poslani do 12. januarja 1911. Za razglednice K 3.—, Iz nabiralnika v prodajal. Ničman K 8-10. Janez Ribič iz Sv. Petra v Sav. dol. K 17.—, Matija Vipotnik iz Sv. Petra v Sav. dol. K 2-20

Francka Zor tob. delavka K 10.—, Č. g. biserno mašnik Baltazar Bartol iz Sp. Brnika v svrhu ponatiska člankov o Bosni iz Bogoljuba K 90.—, „Uredništvo Bogoljuba“ nabralo K 141-40. Mohorjani pri Sv. Rupertu v Slov. gor. po č. g. župniku Pajtlar-ju K 10.—, Marijina Družba deklet v Dragatušu nabrala K 16.—, Roza Potnik Barkovlje pri Trstu K 4.—, Neimenovana iz Moš pri Smedlniku K 4-50. Za razglednice K 1-60. Denar je bil odposlan o Božiču in drugič januarja meseca.

Drobtine.

Slovenci in misijoni na Jutrovem. Ko se je med Slovenci začelo vzbujati zanimanje za misijone in smo imeli svoje misijonarje v Ameriki (Baraga) in Afriki (Knoblehar), takrat je škof Slomšek opozarjal Slovence, da imamo še bližje katoliške misijone, namreč med razkolniki na Jutrovem. Od katoliških Slovanov, torej tudi od Slovencev je najbolj odvisen uspeh teh misijonov. Zanimajmo se torej zanje, podpirajmo jih! Berite v letošnjem koledarju „Družbe sv. Mohorja“ str. 93—98.

Napredovanje bolgarskega naroda. Leta 1880. je Bolgarija štela 2,900.000 prebivalcev; sedaj jih šteje že blizu 4,500.000. Med vsemi narodi na Balkanu so Bolgari najbolj delavni in najbolj trezni; zato ni čudno, da se bolgarski narod tudi po številu tako hitro množi. Če bo šlo tako naprej, potem je prav ver-

jetno, da bode enkrat večina balkanskega polotoka bolgarska in da bodo na razvalinah turške države vladali Bolgari. Zato je napredek katoliške vere med Bolgari tako velikega pomena. Bolgari so za enkrat še tako trezen narod, da se katoliške vere ne bodo branili, ako bodo dobro spoznali, da katoliški misijonarji delajo res v blagor Bolgarov in ne za tujce. Torej podpirajmo katoliške misijone med Bolgari, ki so doslej dobivali vso podporo le s Francoskega.

Misijonsko združenje katoliških gospâ in gospodičen se je osnovalo na Dunaju. Pri prvem zborovanju je bila navzoča vojvodinja Parnska, več članov visokega plemstva, pa tudi žene srednjih in priprostih stanov ter nadškof dr. Nagl. Zanimanje za misijone med pogani povsod raste.

Velik shod Marijinih družb ljubljanskih

bo na Svečnico, 2. svečana t. l. v veliki dvorani „Uniona“. (Vhod iz Frančiškanske ulice.) Začetek natančno ob pol petih popoldne. Vrstili se bodo govori in petje. Vabimo vse ljubljanske družabnike, da se ga udeleže polnoštevilno. Ker se je shod malo pozno naznanil, prosimo, da člani naznanjajo drug drugemu ta shod, katerega udeležiti se, naj si šteje vsak družabnik za dolžnost.

Novi tržaški škof.

Ravno ko smo list zaključevali, v petek 20 jan. je prišla novica, da je prečastni gospod dr. Andrej Karlin, kanonik v Ljubljani, imenovan za tržaškega škofa. Ker je za to številko prepozno, prinesemo prihodnjič podobo novoimenovanega škofa, kateremu tudi „Bogoljub“ sporoča svoje spoštljive in iskrene častitke. Obenem ga priporočamo našim bravcem v molitev, da bi mogel svojo kakor visoko tako težavno službo vršiti z največjim uspehom. Na mnoga plodonosna leta!

LJUDSKA POSOJILNICA

V LJUBLJANI

Miklošičeva cesta št. 6 (za frančiškansko cerkvijo)

nasproti hotela „Union“

je najtrdnější in najsigurnější denarni zavod v Ljubljani!

To je domač ljudski zavod!

Stanje hranilnih vlog sklepom l. 1910.:

eden in dvajset milijonov kron.

Rezervni zakladi ob sklepu l. 1910.:

pol milijona kron.

Nikjer ni denar varneje spravljen
kakor v tem ljudskem zavodu!

Na čelu tega vzornega zavoda stoji načelnik S. L. S., državni in deželni poslanec gosp. **dr. Ivan Šusteršič**. Njegov namestnik je čast. gosp. **Josip Šiška**, stolni kanonik v Ljubljani.

Odborniki pa so gg.: **Anton Belec**, župan, posestnik, podjetnik in trgovec v Št. Vidu nad Ljubljano; **Karol Kauschegg**, veleposestnik v Ljubljani; **Anton Kobi**, deželni poslanec, veleposestnik in trgovec na Bregu pri Borovnici; **Matija Kolar**, stolni dekan in kanonik v Ljubljani; **Ivan Kregar**, podpredsednik trgovske zbornice, predsednik obrtnopospeshevalnega urada in hišni posestnik v Ljubljani; **Franc Leskovic**, hišni posestnik in blagajnik v Ljubljani; **Karol Pollak star.**, veletovarnar in posestnik v Ljubljani; **Ivan Pollak**, tovarnar v Ljubljani; **Franc Povše**, državni in deželni poslanec, komercialni svetnik, veleposestnik v Ljubljani; **Gregor Šlibar**, župnik na Rudniku.

V nadzorništvu so gospodje: **Alfonz Levičnik**, c. kr. profesor v Ljubljani, kot načelnik; **Franc Demšar**, državni in deželni poslanec, posestnik in trgovec v Češnjici; **Ivan Dogan**, založnik povištva v Ljubljani; **Rajko Marenčič**, trgovec in posestnik v Kranju; **Alojzij Stroj**, seminiški špiritual v Ljubljani.

Ni ga zavoda na celem Slovenskem, ki bi bil v boljših rokah!

Pri vsem tem *jamčijo* imenovani gospodje za zavod *ne le s svojim dobrim imenom, temuč tudi s celim svojim premoženjem!*

Kdor hoče svoj denar v sedanjih časih *dobro in sigurno* shraniti, *naj ga nese v Ljudsko posojilnico v Ljubljani!*

Obrestna mera je

4¹/₂ % (štiri in pol od sto)

brez kakega odbitka — tako da dobi vložnik od vsakih 100 kron

čistih 4 K 50 vin. na leto.

Nevzdignjene obresti se koncem leta *pripišejo h kapitalu in potem s kapitalom naprej obrestujejo.*

Na ta način se *kapital v šestnajstih letih več kot podvoji*; iz 100 kron je čez 16 let 202 K 8 vin.!

Sigurnost je najpopolnejša! Ni ga zavoda v Ljubljani, ki bi stal trdneje!

Z mirno vestjo priporočamo: **Kdor ima kaj shraniti, naj nese v Ljudsko posojilnico v Ljubljani!**

21. **Torek.** Sv. Angela Mericija. Udom tretjega reda popolni odpustek, kakor 1. dan tega meseca.

22. **Sreda.** Sv. Margareta Kortonska. Udom tretjega reda popolni odpustek, kakor 1. dan tega meseca.

26. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožen venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Nameni sv. očeta. — Vsi škofje katoliškega sveta. — Tržaška škofija. — Katoliško gibanje med Hrvati. — Katoličani v Bosni. — Katoliški misijon med Bolgari. — Katoliški misijoni med neverniki. — Naši rojaki v tujini. — Krščansko življenje po mestih. — Skrb za mladino po mestih. — Delo treznosti med Slovenci. — Vsi, ki bodo ta mesec umrli. — Da bi Bog varoval nagle smrti vse, ki niso pripravljene.

Zasebne zadeve: Neka Mar. hči. — Neko posvetno dekle, da bi se zmodrila. — Neki razuzdan mladenič. — Že več let bolan oče. — Neka Mar. družabnica priporoča svojo bolno sestro, da bi ozdravela. — Dve Marijini hčeri za vdanost, rast in stanovitnost v dobrem.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: F. S. v Podragi. — Amalija Debelak s Prelaskega pri Podčetrtku. — M. Z. iz Ljubljane. — A. Glešič iz Oseka (Goriško). Franc Orehovec, Obermarxloh na Nemškem.

Darovi:

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Gdč. Marija Kosec (zbirka v tobačni tovarni v Ljubljani) 36 K 50 vin.; č. g. Valerijan Učak 20 K; č. g. Fr. Gabršek adm. v Šmihelu 5 K 66 vin.; č. g. Nikolaj Stazinski, župnik na Črnučah 20 K; č. g. Janko Pogačar, beneficijat v Smartnem pri Litiji 49 K 70 vin.; č. g. J. Meršolj, župnik v Ratečah 9 K 80 vin.; župnijski urad Novomesto 18 K 50 vin.; č. g. Ign. Fertin, župnik v Zasipu 10 K.; župnijski urad Prečina 10 K; č. g. L. Schiffrer, župnik v Žalini 40 K; neimenovan 20 K; č. g. J. Müller, župnik v Polju pri Ljubljani 68 K 80 vin.; č. g. Iv. žitnik, kaplan v Mokronogu 3 K 30 vin.; katehet A. Čadež 16 K; č. g. Fr. Oswald, c. kr. katehet v Idriji 200 K; č. g. J. Pavlin, kaplan v Cerknici 212 K; č. g. Dominik Janež, župnik Studeno pri Postojni 18 K (II. zbirka); Iz zavoda šol. sester de Notre Dame v Šmihelu 8 K; č. g. Peter Likar, kaplan v Št. Jer-

neju 12 K 70 vin.; č. g. katehet Mlakar, lic. katehet v Ljubljani 8 K; č. g. Mihael Barbo, župnik v Smedniku 42 K; zbirka o priliki mladinskega praznika na dan Nedožnih otrok v urš. cerkvi v Ljubljani 23 K 76; č. g. J. Smrekar, katehet v Ljubljani 16 K 30 vin.; č. g. Janko Jovan, stolni vikarij v Ljubljani 20 K (zbirka vadniške mladine); g. Marija Trdina v Ljubljani 4 K; g. Ana Šabec v Ljubljani 2 K; č. g. I. Jereb, župnik v Skočjanu pri Turjaku 4 K 60 vin.; č. g. Gregor Cerar, kaplan v Črnomlju 25 K; č. g. A. Pavlin, župnik pri sv. Katarini 20 K 90 vin.; č. P. Feliks Tavčar, katehet v Kamniku 40 K; č. g. Fr. Oswald, c. kr. katehet v Idriji 200 K

Za cerkev sv. Jožefa. Č. g. kaplana v Zagorju 30 K; Delavke tobačne tovarne 72 K 40 v; Gospa Švigelj, Borovnica 10 K; Iz Stare Oselice 50 K; Franca Pristov 20 K; Dr. Fr. Knavs, Cerkno 10 K; Iz Vranskega 272 K; Iz Amerike 10 K; Trije neimenovani 10 K; Knific, Smednik, nabral 340 K; Z Goč 218 K; Č. g. Kušar 100 K; Marija in Jera Jarc 1000 K; Ivana Malovrh 10 K; Jožef in Franc Habe 100 K; Z Rimskih toplič 107 K; Uršula Lovšin 20 K; Agata Kmet 10 K; Salezijanska sotrudnica 60 K; Matija Petrič 50 K; Več neimovanih 65 K; Marjeta Mihelčič nabrala 20 K; Fr. Knific, Smednik 310 K

Za misijone. g. I. Zaplotnik 25 K, po gdč Jarčevi 400 K, M. G. v Čemšeniku 5 K G. dekan I. Lavrenčič 10 K, z Vrhniko 3 K, Črni vrh nad Idrijo 52 K, g. P. Zajec 37 K

Za bolgarske mis. G. Zaplotnik 20 K, Zupanc — Gotovlje 10 K.

(Nadaljevanje na 6 strani.)

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva za znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

**Uhani, prstani
briljanti.**

Svetovnoznano najfinnejše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Za **atr. mis.** M. Poznič 10 K, Neim. 5. K
Za **odkup pag. otrok.** J. S. 90 K.
Za **gobovce:** G. Zaplotnik 20 K
Za **škof. zavode:** po gdč. Jarčevi 200 K
Za **brat. sv. R. T.** Hil. Vuk 20 K. Neim.

6-20,

Za **detinstvo:** g. P. Janc 35-60 K; HVuk 20 K; g. I. Lavrenčič 10 K;

Za **cerkev Jez. Srca na Beneškem:** R. Rotnik 5 K;

Za **Bosno:** Z. Goč 11 K; iz Ajdovščine 10 K; I. Huzar 3 K; M. Leščak 3 K;

Za **brat. sv. Dizma:** J. Lavrenčič 10 K; g. P. Zajc 39 K; S. Krke 4-50 K;

Za **cerkev sv. Jožefa:** iz Rinkol 3 K; I. Gerzej 5 K; H. Hrastnik 8 K;

Za **sv. deželo:** iz Vojnika 6-04 K; A. Lončar 4 K;

Za **rešitev sprijene mladine:** g. I. Lavrenčič 10 K.

Prijatelji sv. treznosti!

Naročajte „Zlato Dobo“,
glasilo družbe treznosti!

Vsak duhovnik, Marijina družba, vsako katoliško društvo, vsaka zavedna in napredna krščanska hiša naj bi jo imela!

Stane na leto 3 K.

Naroča se pri upravništvu „Zlate Dobe“
Ljubljana, Alojzišče.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

JANKO ČEŠNIK

Ljubljana :: :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

NOVO PODJETJE.

NOVO PODJETJE.

Slaynemu p. n. občinstvu najljubneje naznanjamo, da smo **otvorili s**

1. julijem 1910 na Dunajski cesti št. 22
(nasproti kavarne „Evropa“)

zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzoiavne naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev** — V zalogi vedno v veliki izbiri: **elektromotorji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, marilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.**

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni na zahtevo zastonj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Pri denarnih pošiljativah
izvolite vedno povedati,
za kateri namen pošiljate

Prebavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja
slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.

Priznано dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“

Pogačarjev trg.

Ostanki po znižanih
cenah.

2707

S. Benisch

Največja češka tovarna za nakupovanje **cenegega posteljnega perja!**
1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega
2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg
izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha**
6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsni puh** 12 K. — Pri 5 kg se
pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako
trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm
dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
račim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne**
peralce po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više
franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in frankovnitev dopuščena, za
teugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šeroah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
da, oče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Varčne gospodinje

se lahko prepričajo brez rizike, da so moja
trpežna, lepo vzorčna suknena zgornja krila
po 1 40 K komad dobra in solidna izvršitev.
Blago je tako trpežno kot najdražje blago.
Pošiljatve za poskušnjo najmanj tri komade
proti povzetju pošilja AV. D. KONRAD, tkal-
nica Olešnice na Moravskem. Nepovoljno za-
menjam ali vrnem denar. 3828

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo K 1.80, z vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili **s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.**“